

Liviu Ioan Stoiciu

Born in Romania

Născut în România

Parallel Texts

Liviu Ioan Stoiciu

Translated into English by

Leah Fritz

and

Ioana Bușe

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

Edited by
Lidia Vianu

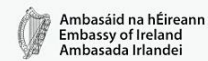

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

Contemporary Literature Press

Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-8592-52-7

© The University of Bucharest

© Liviu Ioan Stoiciu

© Leah Fritz

© Ioana Bușe

© Cristina Ioana Young for the photographs

Cover and overall Layout: **Lidia Vianu**

From **The Times Literary Supplement** No 5797

We are the online Publishing House
of the **University of Bucharest**.

More than one hundred of our volumes focus on the work of the European James Joyce.
The Joycean Monologue by C. George Sandulescu is an out-of-the-way introduction to *Ulysses*.
No *Finnegans Wake* researcher can do without our Joyce Lexicography Series in 101 volumes.

Contemporary Literature Press
Director:
Lidia Vianu
Executive Advisor:
George Sandulescu
Joyce Lexicography
Bucharest University
The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest
A Manual for the Advanced Study
of *Finnegans Wake*
in One Hundred and One Volumes
totalling 36,000 pages
by C. George Sandulescu and Lidia Vianu
Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Bucharest 2014

Contemporary Literature Press publishes books in English and other European languages:
fiction, poetry, essays, literary criticism and translations as parallel texts.

You can find us and download our books for free, including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered,
at the following internet addresses:

<http://editura.mttlc.ro/index.html>

<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

**Joyce Lexicography with its 101 plus volumes
hits London literary circles!**

Subediting: Alexandru Tudor

Proofreading: Ioana Bușe, Alexandru Tudor

Illustrations: Cristina Ioana Young

IT Expertise: Simona Sămulescu

Publicity: Violeta Baroană

Liviu Ioan Stoiciu

Born in Romania

Născut în România

Parallel Texts

Edited by
Lidia Vianu

Translated into English by
Leah Fritz and Ioana Bușe

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
București 2014

Table of Contents

Lidia Vianu: <i>Aux Portes de l'Orient</i>	p. 4
Liviu Ioan Stoiciu	p. 8
Born in Romania. Născut în România	
Archaic Mothers. Mame arhaice	p. 9
Hey, Little Angel, Little Poison Sumac. Măăăi îngeraș, măăăi buruiană de venin	p. 11
The Shadow. Umbra	p. 13
The Soul's Abundance. Abundența sufletească	p. 15
The Mystical Eye. Ochiul mistic	p. 17
Soul's Wanderings. Peregrinările sufletului	p. 19
What Keeps Us from Lagging Behind. De care ne desparte un decalaj în timp	p. 22
From Chaos to Cosmos. De la Haos la Cosmos	p. 24
Contemplative. Contemplativă	p. 27
A Struggle. O zbatere	p. 29
Lost. Pierdut	p. 31
Stigma. Buba rea	p. 33

Oh! Ehe	p. 35
What's Left? Ce i-a mai rămas?	p. 39
Arbours. Bolți	p. 41
Saturday around Here. Sâmbătă, dând târcoale pe aici	p. 43
The Bag of Cherries. Punga de cireșe	p. 45
The Rains. Ploile	p. 47
Approaching a New Separation. La o nouă despărțire	p. 49
Snail Race. Trec melcii, trec	p. 53
The Wonder-Maker. Făcătoarea de minuni	p. 55
The Verdict. Adeverirea	p. 57
Deluged with Daily Stupidity, Worn out. Obişnuiți cu prostiile zilnice, tociți	p. 59
Bad Sign. Semn rău	p. 60
From one Place to Another in the Ditch. din loc în loc pe terasament	p. 62
Dead Road. Drum stins	p. 65
How to Tie the End of a Yarn Ball to Your Front Door. Cum se leagă un capăt al ghemului la intrare	p. 67
How Green You've Become. Ce ați înverzit	p. 69
Museum Transformed into a Church. Muzeu transformat în biserică	p. 71
Herself, a Vestige. Ea, un vestigiu	p. 73
A Perch. Loc înalt	p. 75
In Everyday Life. În viața de toate zilele	p. 77
I'm Also Leaving you My Guardian Angel. Îți las și Îngerul meu Păzitor	p. 79
He drank Warm Mercury. A băut mercur încălzit	p. 81
The Metaphysical Machine. Mașina metafizică	p. 83
A Walking Church. O biserică mergătoare	p. 85

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

3

Give a Drink to the Thirsty Ones. A da de băut celor însetați	p. 87
Why? De ce	p. 89

Information about the Poet	p. 90
Information about the Translators	p. 95
Information about the Illustrator	p. 97

Aux Portes de l'Orient

Am putea spune că Liviu Stoiciu s-a născut poet. S-a născut în nordul Moldovei și a copilărit pe lângă calea ferată. S-a făcut mare și a scris o carte despre copilărie și trenuri, intitulată *La fanion*. Cartea a apărut când avea el 30 de ani, adică în anul 1980. Era vremea celei mai crunte cenzuri și terori ideologice în România. Era și prima lui carte.

Am putea spune că Liviu Stoiciu este în primul rând poet, deși el a scris și roman, și teatru, și publicistică, și este de multă vreme chiar redactor, la revista *Viața românească*, o revistă care are peste o sută de ani de existență.

Am putea spune că a studiat filologia și filozofia.

Toate acestea sunt simplu de spus.

Cum am face, însă, să spunem ceea ce suntem obișnuiți, noi, românii, să citim printre rânduri? Ceea ce scapă cu siguranță occidentalului trăit în alt spațiu decât aceste „Porți ale Orientului” *ou tout est pris à la légère*?

Ar trebui să explicăm de ce, la 18 ani, după „primăvara de la Praga”, atunci când Cehoslovacia a fost invadată de URSS

It might be said that Liviu Stoiciu was born to be a poet. He was born in a village in northern Moldova, and spent his childhood in the vicinity of trains, living in a cottage at the flag station. He grew up and wrote his first book, which was about childhood and trains, and which he entitled *The Flag Station*. The book was published when he was 30 years of age, in 1980. Those were the years of censorship and ideological terror in Romania.

It might be said that Liviu Stoiciu is first and foremost a poet, although he has also written fiction, drama, journalism. For a long time he has been editor of a magazine called *Romanian Life*, which is more than 100 years old.

It might be said that he studied philology and philosophy.

We could easily list all these things.

On the other hand, it might be impossible to explain to Westerners that the meaning of all literature written under communism lies between the lines. It takes a Romanian to

împreună cu toate țările membre ale Pactului de la Varșovia, cu excepția României, Liviu Stoiciu a plecat la armată „voluntar”. Erau anii când stagiul militar era un alt fel de închisoare, de care scăpa fiecare cum putea, ori n-avea noroc și îl făcea în întregime. Doi ani a stat poetul pe meterezele țării. Ce a realizat făcând acest gest? Numai un occidental ar pune o astfel de întrebare.

Un român născut și trăit în România comunistă ar spune laconic: este o fire „incomodă”, o fire în răspăr. Liviu Stoiciu a ieșit din rând de foarte multe ori.

Mai întâi, și-a făcut facultatea pe apucate, cu întreruperi de luni, de ani de zile. Dar a terminat-o. Din nou, numai cineva care a terminat facultatea în România anilor '70-'80 poate să știe că pe atunci se primea o „repartiție” obligatorie la un post care, dacă nu aveai „pile” ori o medie de absolvire foarte mare, însemna foarte adesea, cel mai adesea, la țară. „La țară” nu era un spațiu bucolic de înfrățire cu natura: era sărăcie lucie și, din nou, mizerie de pușcărie.

Posturi a avut Liviu Stoiciu. Mai multe decât douăzeci de români la un loc. Explicăm din nou: tot românul începea cu un post și nu-l schimba decât dacă ardea țara. Dacă nu ardea, ședea la locul lui, își lua salariul de la stat — că din altă parte nu avea cum, nu exista alt angajator decât statul — și ieșea la pensie de unde a început. Altfel dădea mult de bănuț.

Liviu Stoiciu a fost — pe numărate — „profesor suplinitor,

understand another Romanian who is living *aux Portes de l'Orient, ou tout est pris à la légère*.

Why did Liviu Stoiciu volunteer to join the army at the age of 18, after the 'Prague Spring', when Czechoslovakia was invaded by USSR together with all the countries that were members of the Warsaw Pact, except Romania? Those were the years when military service was no better than prison, when every young man did his best to avoid it. Our young poet was a soldier for two full years. What was the use of that foolish gesture? A Westerner would wonder about that.

Anyone born and bred in communist Romania would simply say: he was a misfit, an odd bird.

It took him a while to graduate. He did that with long interruptions, which was highly unusual at the time, but he did graduate in the end. Only someone who graduated in Romania in the 1970's or 1980's will know that the system compelled ex-students to take a job in the country. Life in the country in those days was no exactly idyllic: it involved poverty, and, again, it felt like prison.

As for jobs, Stoiciu worked in more places than twenty Romanians put together. He was substitute teacher, miner, accountant, proofreader and journalist, construction worker, worker in factories.

miner și vagonetar în subteran (la Bălan-Harghita și Dâlja-Petroșani), calculator-contabil, corector și ziarist (la Miercurea Ciuc, la *Informația Harghitei*), arhivar, expeditor CFR import-export, magaziner, normator transporturi auto, zilier, primitor-distribuitor, șantierist, muncitor necalificat (inclusiv la o fabrică de coniac), încărcător de vagoane de marfă, controlor de calitate în siderurgie (la București)."

Mergem mai departe cu existența lui în răspăr. Copiii erau în anii '70 făcuți automat pionieri, apoi deveneau UTC-iști în liceu, și mulți (dar nu toți) intrau în Partidul Comunist Român în facultate. Era un parcurs firesc, dacă voiau un post mai acătării. Liviu Stoiciu n-a fost niciodată membru PCR, cu toate că avea origine țărănească, cu toate că a fost muncitor — acestea fiind mari atu-uri în politica de cadre a unui stat de „democrație populară” cum era Republica Socialistă România. Cineva trebuie să-l fi invitat să intre în rând cu lumea, și nu numai o dată. Nu este de mirare, așadar, că în birourile puterii, a fost catalogat de „rezistent și opozant”.

A căzut puterea comunistă căreia, așa cum reiese din tot ce am înșirat până acum, Liviu Stoiciu nu-i era de loc simpatic. A venit anul 1989, cu asasinarea cuplului Ceaușescu și ploaia de noi partide, politici și guverne. În mod firesc, Stoiciu a fost luat drept emblema disidenței și pus în guvernul nou-nouț. Cât a stat el în acest guvern din care unii n-au mai vrut să iasă până în ziua

It was fairly unusual in Romania to change one's job in those days. One worked, one got one's salary from the state — nobody else but the state could offer jobs —, and one finally retired. You became very suspicious if you were different.

In the 1970's, children were automatically enrolled as 'pioneers'. Later on they joined the Communist Youth Organization in the same way. After that, some of the students joined the Romanian Communist Party. It was common knowledge: if you wanted a better job, you had to be a party member. Liviu Stoiciu never was that. The fact that he had been born in a peasant family, and had been a worker in his youth must have been very agreeable to the communist party. Somebody must have asked him more than once to join it. Since he never did, he was labelled a 'dissident'.

Then 1989 happened, with the assassination of the Ceausescus, the innumerable new parties, new politics, new governments. When communism fell, naturally, Stoiciu became a hero, and was included in the first 'new' government. Many of those to whom this happened are still in office now, 25 years later. Stoiciu walked away from all that after three months. Very soon, he wrote one book which

de azi, la 25 de ani de la acel moment? Stoiciu a fost om politic trei luni încheiate. După care a scris, în 1992, de pildă, o carte care se chema *Jurnalul unui martor (13-15 iunie 1990, Piața Universității, București)*.

Ar fi prea multe de explicat la acest punct. De ce nu a fost lăsat Regele Mihai să intre în țara lui în 1990? Cine a declanșat „mineriada” din iunie 1990 și de ce? Liviu Stoiciu nu s-a lăsat păcălit. Disident era, disident a rămas.

Sigur, este foarte important că este și poet. Dar, aici, la Porțile Orientului, poziția lui de intelectual în răspăr, convingerile lui de copil crescut „la fanion”, buna credință a ostașului de 18 ani înrolat voluntar în anul 1968 — toate acestea capătă un tâlc anume. Pe poetul și omul dintr-o bucată care este LIS, vremile nu-l pot îndoi. El gândște cu capul lui. Poezia tot așa o scrie.

Publicăm acum bilingv această carte de poezie în speranța că poate va înțelege și occidentalul ce lucruri anume nu putem noi explica în istoria noastră și de ce nu putem. Cele mai potrivite cuvinte pe care le putem spune despre Liviu Stoiciu se regăsesc într-un poem chiar din acest volum. Ele sunt: Născut în România.

București, 21 June 2014

appeared as early as 1992, and was entitled *The Diary of a Witness (13-15 June 1990, University Square)*.

Can anyone explain for sure what ‘the University Square’ was all about? Why was King Michael forbidden to enter his country in 1990? Who brought the miners to Bucharest in order to punish the intellectuals in June 1990, and why? Liviu Stoiciu was not fooled. Once a dissident, always a dissident.

Certainly, it is unspeakably important that he is also a poet. But we are *aux Portes de l’Orient*. It is essential that a child raised at the ‘flag station’ trusted the momentary freedom of 1968, and joined the army in order to protect freedom. Time and tide have not broken that child.

We are publishing these parallel texts in both English and Romanian in lieu of an explanation that the Westerners need, and which Romanians do not seem to be able to formulate otherwise. After all is said and done, the best description of Liviu Stoiciu as a poet can be found in one of the poems in this very book: Born in Romania.

Lidia Vianu

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

8

Born in Romania

Născut în România

Parallel Texts

Mame arhaice

mame arhaice, cu mătrăgună
în sân, venind
pe apele singurătății. Cu laptele florii
cucului de pe câmpul cu
văi în gând... Tulpină

din copilărie ruptă, izvor
din care duhul celui dispărut a încercat și azi să
mă prindă de mână: cu tine, bună
mireasmă, ieșit
la plimbare în
natură... Atâtea lucruri în urmă și
făpturile: prea
mișcătoare, imposibil de prins în fotografie, ireale. Făpturile
pierdute în zare, în față: care

îți cauți umbra? Nici un răspuns. La vârsta
mea, la amiază, cu mușchii
spinării slăbiți, cu o baghetă de alun gata să

Archaic Mothers

archaic mothers, with mandrake
in their breasts, crossing
the waters of loneliness. Carrying
the cuckoo's flower and milk from the country,
their thoughts in valleys... Broken

stalk of childhood — a spring
from which the spirit of one who
disappeared tried
today
to grab my hand while on a nature walk... So many things
forgotten; so many creatures lost: too fast,
they were, impossible
to film, unreal. Creatures already
too far in front,
already so far away: which one

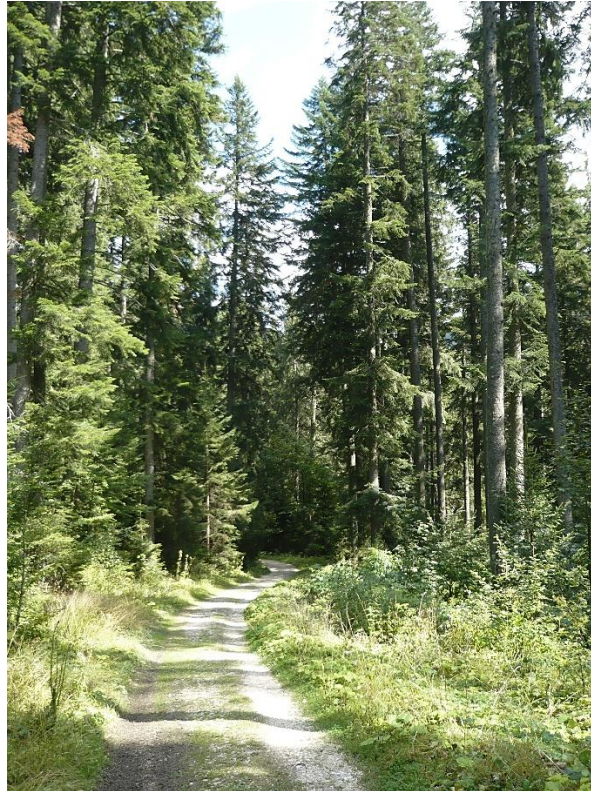
peers at its own shadow? Silence. At my
age, midday, with a weakened spine, still
I carry a hazel wand

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

10

descopăr o
comoară: emoționat, pregătit să iau înapoi ceea ce a
apucat să capete în pământ, în
mormânt, o formă de argint...

ready
in case there's
treasure; excited, alert to recall
what has almost begun to be buried... in
the grave, a silver figure.

Măăăi îngerăș, măăăi buruiană de venin

Încheiat în șindrila mărunță: prin schisme
și erezii, prin silnicie — un
organism. Un organism fără destin, ciudat, năpustit
asupra lui Dumnezeu, „ca un uliu”. Care
a reușit să se desprindă de la pământ și să
se înalțe cu un manuscris în gheare, după ce a răsturnat
și a răscolit în ciubărul de lemn în care stăteau
pielicelele de dihor în
tărâțe de grâu, drojdie și sare. Învăluind
împrejurul, în colbul
câmpului. Măăăi îngerăș, măăăi buruiană de venin,
cântă bunicul — „șezi blând”.

Bunicul, învăluit în colbul câmpului,
câmpului magnetic, brodat pe margini cu fir metalic și
cu dantelă, gândind că n-ar trebui să
piardă vremea la vârsta lui cu

Hey, Little Angel, Little Poison Sumac

In the end, like a tiny roof-tile
indistinguishable from the rest — through schisms,
heresies, assorted acts of violence — a body. A body with
no destiny, bizarre,
rushing headlong toward God — ‘like a hawk’. Which
managed to detach itself from earth, to rise,
manuscript in claws, once
it burrowed out the Russian polecat’s
hidden timbered nest, swaddled
in wheat bran, yeast and salt. And
all around, everything
shrouded in dust billowing from the field. Hey, little angel,
little
poison sumac,
the old man sang — ‘sit tight’.

Grandpa, dusty, too, in that very field — that
magnetic field, fenced round
by lacy, filigreed barbed wire — sits thinking, at his age, why
should he daydream time away: ‘when even now

fantasme: „dar un vaier îmi pătrunde și acum
sufletul” ... În

a groan enters my soul' ... In

ceasul acesta de tihnă. Bunicul, toropit, la
picioarele unei scări
astrale, în spirală: măăăi buruiană de venin — aude
cum îl ajunge din urmă ecoul,
măăăi îngeraș...

this moment of calm, Grandpa, sleepy
at the pinnacle of heaven's
spiral staircase: hey, little poison sumac — he hears
how the echo follows him —
little angel...

Umbra

Altă civilizație. Umbra
a ceea ce am fost nu mai poate să dăinuiască
așa la nesfârșit: o
lipsă de stăruință, venită poate cu vârsta, pe zi ce
trece o va transforma într-o
mână de vreascuri, cu siguranță, unde-i
mai sunt oare împânzite ruinele? Pădurile
veșnice? Valuri succesive de civilizații. Ruinele
acum locuite...

Am fost o familie unită la
poalele unui munte. Munte
al șovăielii.
Am fost? Acum 20.000 de ani. După
cum are să se dovedească, o
lumină albă. Cu feluri și chipuri de cuiburi
făcute din schelete a
sute și sute de tineri dinozauri. Din

The Shadow

That was another civilisation. The shadow
of our past cannot hang over
us forever. Down through the ages, day
by day, our steadfastness
may have drained away: this wishy-
washiness will metamorphose, surely,
into a heap of brushwood — where will its devastation
spread? Into the everlasting forests? Wave
on wave
of civilisations gone — their detritus
inhabited again.

Once we lived at the foot of a mountain,
a family united — (Were we really?)
A mountain of indecision! —
20.000 years ago, as
it will be proved under white light. With multifarious
nests built from the bones
of hundreds and hundreds of young dinosaurs. The duck-
faced type. Hundreds and

cei cu cioc de rață. Sute și
sute de cuiburi aparținând unor anomalii
magnetice? Pretexte. Păduri
și ruine, cuiburi
făcute din schelete, umbra
a ceea ce am fost.

hundreds of nests belonging to some
majestic
freaks? Excuses.
Forests and ruins, nests
made of skeletons, the shadow
of what we once were.

Abundența sufletească

Sub magia aceea dezorientată de pe vremea
toiagului popular înflorit. Instruiți în artele de agrement,
îmbrobodind niște pierde-vară. Păroși
și burtoși. Buni vâslași
dar bolnavi. Vindecați de o zi pe alta cu
ajutorul florii de mucegai de pe
pâine, pâine câștigată cu sudoarea frunții...

Hei, dintre voi, bețivii, cine
și-a ancorat cu prudență corabia în fața
„Cârciumii
fantomelor?” Nu noi, domnule șerif, ci sirenele
probabil, niște fete
bătrâne, puse pe rele. Nu cred, ia haideți voi cu mine...

Atunci au urcat cu toții să verifice care
este adevărul-adevărat, pe corabie, ridicând
ancora. Pe corabie,
unde abundența sufletească era

The Soul's Abundance

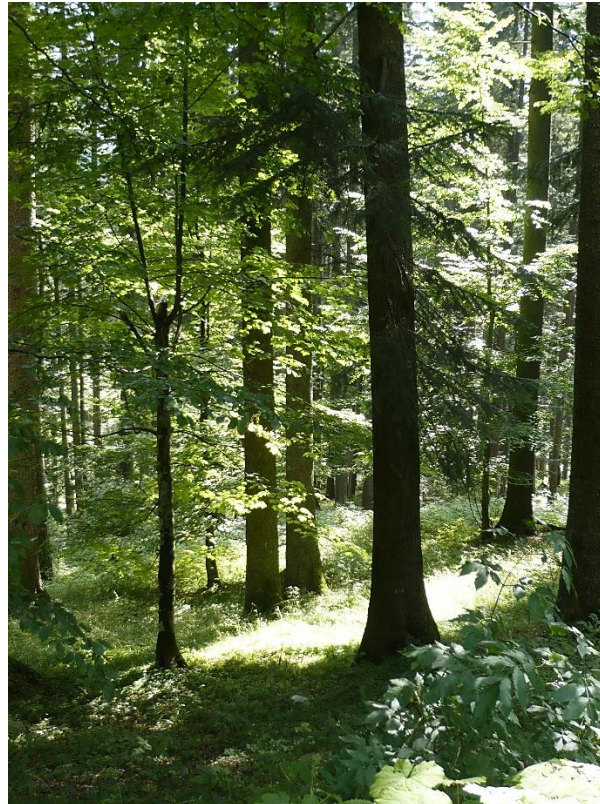
Under the magical spell of decadent times
that flourished among those trained in the arts of fun, but
mystifying to some deadbeats —
hairy, big-bellied sailors, good at rowing but diseased,
though cured from one day to the next with
bread mould — a bread hard earned...

Hey, which one of you drunkards anchored his ship
in front of 'The Phantoms Bar' so meticulously?
Not us, sheriff; the mermaids, probably,
some spinsters up to no good. I don't think
so, come with me...

Then raising anchor, they found out what
really, truly happened on that boat
overwhelmed by spirituality —
'And they floated until the sixth day' — when

dominatoare. „Și au plutit până în a șasea
zi” — când le apăru la orizont
ținutul
morții, reîncarnat.

they saw on the horizon, the land of the dead
reincarnated.

Ochiul mistic

El vine de departe, de la începutul
lumii, neobișnuit de anxios. Înfricoșat și perplex, el
are rădăcini cât mine, dezvăluind, prin
numărul de inele, aspecte ale unei vieți anterioare,
succesive. Pur

și simplu? Trezită înaintea răsăritului, am
făcut fotografia unei fete suite pe
o creangă joasă, care
astăzi trebuie că e doamnă respectabilă,
la 93 de ani... Cine, dumneavoastră,
doamnă? Eu. Sau

ea. Că și bunica mea, vița de vie agățătoare, a
crescut pe un arbore. Arbore care i-a devenit soț până
la urmă — că, intimidată, ea și-a vărsat anume pe
rochie
prima ceașcă de vin, îndrăgostită să

The Mystical Eye

He comes from far away, from the beginning
of the world. Strangely anxious,
frightened, confused, his
origins like mine, show evidence of successive, previous
lives
by the number of his rings. That

so? Rising at dawn, I
photographed a girl
sitting on a low branch of a tree. Today
she must be a proper lady of — say —
93. Who are you,
madame? It's me. Or

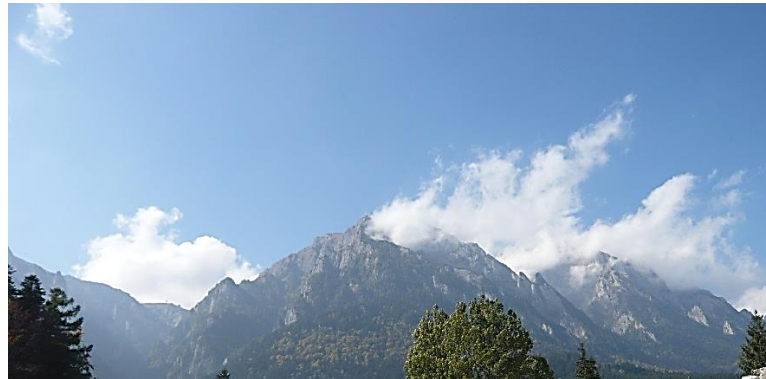
her. Because my grandmother, also
a climbing grape vine,
grew on a tree. A tree that became
her husband
in time — because, in love, she spilled her first drink

aibă motiv să se dezbrace,
spre fericită dezlegare...

Dezlegare a ochiului colectiv, până
la urmă. Ochiului
mistic, din interior, care vine de departe, de la începutul
lumii, neobișnuit de anxios.

over her dress, an excuse to be
rapturously naked...

in time she would be
accepted in the public eye
and in her own
mystical
eye,
an emanation
from far, far away –
at the very beginning
of this strangely
anxious
world.

Peregrinările sufletului

Îmblânzită, îmbulzită, gata să calci în
farfuriile
întinse pe iarbă, de hram, ținând la
mine că de ce le sunt eu azi antipatic
trecătorilor? Așa îi
spusesem, că... Ținuți amândoi strâns de mână. Scopul,
tu, este de a ajunge la mijlocul
adunării, în centrul
atenției. Unde e format un careu,
impecabil: mâncați, să
fie pentru sufletul celor morți... Își
potrivi pălăria pe cap, se demachie rapid, fără
oglindă: de ce te cerți tu
cu toți?

Soul's Wanderings

Tamed
by the throngs, ready to smash
those dishes scattered on the grass blessed
by the church's titular saint... scolding me,
why am I so hateful to passersby
today? So I told her that... we held each others'
hands.
Purposely,
you must arrive
in the middle
of the meeting, become
the centre of
attention. If there's a queue, it will
be perfectly aligned,
so eat
and may the dead rest in peace... She
adjusted her hat and quickly
removed her make-up without
a mirror: why do you argue
with everyone?

La un pas, biserica, majestuoasă: totul
e să nu ne pierdem curajul. Un milion de nebuni în
tine, iubito... Astăzi
pe aici nu se mai aude decât foșnetul
vântului prin ierburi și bătaia ciocurilor câtorva berze
albe și negre cocoțate
pe zidurile
labirintului în ruină... Să ne îndepărtăm.

Îndepărtați de mister: ieșiți din
noi în exterior, recondiționați, a
rămas în urmă clondirul și
clovnul
cu purcelul lui dresat... Tu
îți mai auzi clipocitul
vârstei? Îți mai auzi... Am fost oare eu cu
tine, atunci? A fost altul... Noi, ei: stranii. Că

One step away, that majestic church –
everything
depends on our not losing courage – a million fools
inside
and you, my love... Today
you can hear nothing but the lisp
of the wind in the grass and the knocking beaks
of white and black
storks perched
on the ruined
labyrinth's walls... Let's leave.

Leave this mystery: remove
ourselves from the vicinity
of this refurbished church –
they left behind
a bottle and a clown with his trained
piglet – Can you still hear
time passing? Can you still
hear... Was I with you
back then, I wonder? It was someone else... Us,
them: the strangers. Because

se scriu împreună cu degetul în praful
drumului... Ochii, nasul, gura. Micșorați în
zare: îmbrățișați, sub
greutatea sorții de mai dinainte, căzuți unul
altuia robi. Laolaltă, unde e binele e
și răul.

they are writing together with their fingers
in the road's dust... Eyes, nose, mouth. Narrow
the horizon: Embracing beneath the weight
of predetermined fate, one of us
always
the other's
slave. In the end, where there is good
there is also evil.

De care ne desparte un decalaj în timp

În împărăția strugurilor: pe
vremea aguridei, la
umbră sub
un dud, unde zeul își
schimbă înfățișarea. Neadormiți, când ea, nesfârșita
căutare... Ea

și corbul, stăpân în cuibul său vechi,
croncănind: de aici până
în vârf. Unde unii
se suie să-și
primească învățătura, ceva
irepetabil, învățătura ce o merită, se
suie, dar nu cu trupul: dintre cei care ascultă. Iar

alții mănâncă agude de pe jos, pline de praf: păcatul
îndoielii le
taie picioarele. Imagini de lemn li se perindă
lor prin fața ochilor, imagini

What Keeps Us from Lagging Behind

In the kingdom of grapes,
in sour-grape time, in the shadow
of a mulberry tree, where
the god
changes its appearance... Wakeful during the endless
search...

and the raven, master of its old nest,
cawing, from here to heaven... where some
climb up
to learn their lesson
(something unrepeatable — the lesson they deserve);
they rise without their bodies,
those who listen... And

others eat mulberries off the floor, covered
with dust; the sin
of doubt
cuts their legs. Wooden images fly

dezgolate de învățăminte, cu inversiuni de temperatură și
sunt siguri că
toate acestea li se mai întâmplaseră cândva.

before their eyes, non-didactic images, hot
and cold, cold
and hot... furthermore, they're sure
all these things happened
once
upon a time.

De la Haos la Cosmos

Traversăm o perioadă albastră, venită după
o perioadă gri: „după care va urma o perioadă verde”. Îți
înăbuși regretele. Traversăm un nou prilej de lacrimi pentru
mame. Ce
credeți? Mame încorporate în străfunduri, străfunduri ale
ținuturilor
noastre de suflet, în
care sălășluiesc zei,
mame influențând energia. Energia aceasta indicând mai
degrabă faptul că ele nu
au fost deviate nici o clipă, în lăuntrul
inimii, de câmpul magnetic. Magnetic? Fără mister... Ele,
lăsate doar pradă
întristării, înțelepte, după ce
copiii lor au prins
gustul
rătăcirii, riscul:

From Chaos to Cosmos

We are passing through a blue
period after
a grey period: 'Surely
a green age will follow.' You
stifle your remorse. We are on
our way to
yet
another chance
for tears
in our mothers' eyes. Don't you agree? Mothers
enfolded
in the depths — the depths
of lands dear
to our souls — where the gods
live
steeped in their
energy. That energy
is proof enough that never, not for
one single
moment, have their hearts

departed
from that magnetic place.
Magnetic? Of course...
Alone in those lands,
they hang on to their sadness, their wisdom,
while their children
reach out to catch
the golden ring of freedom,
and the risk:

o peregrinare oarecare și
riscul rătăcirii fără sens. O înălțare cu
machete de păsări? Mari
impulsuri. Până
ce vor fi descoperiți peste trei mii, douăsprezece
mii de ani în rocile
sedimentare, mame, machete
separat și copii, straturi, straturi, o parte menținuți poate, cu
puțin
noroc, în
bună stare, conținând în ei toate cele necesare unei
vieți
ulterioare... O deplasare de la est la
vest, conformă cu

the risk of wandering on an endless,
senseless pilgrimage. Flying
like model planes? Oh,
the thrill
until —
three thousand, twelve thousand
years — they're found, fossilised in sedimentary rocks,
mothers
separated from their children, layers
and layers apart, preserved,
with a bit of luck, in mint condition
(maybe) buried
with all the things that might
be needed in the afterlife...

mersul
soarelui: astfel. Ce

A movement
from East to West, following
the progress
of the sun. What

spuneam? A, traversăm o perioadă albastră, venită
după o perioadă gri...

was I saying? Oh yes, we are passing through
a blue period, after
a grey period...

Contemplativă

Adia un parfum primejdios, nemaicunoscut de el, care
îi ruinează nervii. Este
un parfum de demult, de demult. Parfum al unei mistice
solidarități autohtone, scăpate
lui din vedere. Că

răbdarea lui se dovedise neroadă în fața
morții: sincer, azi
va ceda. Cu subiectivismul lui istoric. Va
ceda, dar
cui? Ție? Mie? Nu se poate: că eu sunt
cealaltă. „Și eu sunt celălalt”. Celălalt, nu ăsta în
pielea căruia mă vezi. Cu

o pereche de cireșe la urechi, cântând: „aseară
fusei bătrână”. Contemplativă,

Contemplative

It was unknown to him –
the treacherous scent that plays
on nerves – an old, very old, fragrance
of neighbourly, mystical solidarity...
Because

he lost patience
with death, truly, today
he would surrender. With all his ancient self-regard,
he vowed he would.
But
to whom? To you? to me? That cannot
be: I am
the other. ‘I’m someone else, too.’ Someone
else – not this person in whose body
you see me now with

a pair of cherries on my ears, singing ‘last night
I was an old woman.’ Thoughtful,

parfumată, pe când ea își înfățișează trecătorilor
roadele. Își
înfațișează roadele, suficientă sieși. Își înfațișează
sânii. Repetă. Își înfațișează sânii.
Suficientă sieși. Ea, care a contribuit la
agonia
civilizațiilor.

perfumed, she shows her fruits
to passersby. She exhibits her
fruit, all she has,
showing
her breasts. Repeat: She shows off her
breasts; she
who has made such
a vital contribution to
the agony
of civilisation.

O zbatere

o zbatere în ceasul-public-secțiune-prin-mireazma-
florii-din-salcâm și o trecere cu vederea, din închipuire
în realitate, a fluturului total, închisul
în ochiul-larvă-de-foc-al-nebuniei-
vizionarului

un timp tu vii la întâlnire,
viscolit în interior, să ochești figurinele mecanice de tablă la
iarmaroc, în copilărie, la tir și să câștigi o sticlă
mică de rachiu, ba chiar
te pretezi și la o melancolie, o tăiere din rădăcină a
rozei altoite, din grădinița cantonului feroviar:

o incizie în sufletul umanistului, eul, în sfârșit și
un strop de clorofilă din spin, spurcăciune,
care se rostogolește, fantastic, și după el, imediat un

A Struggle

a struggle in the public clock section, amidst the scent of
acacias: scorning fantasy for reality, a butterfly sucked
whole
into the visionary madness
of the cocoon's scalding
eye...

for once you turned up at the meeting, blown inside,
shooting
mechanical dolls at the range as you'd done in childhood,
winning
a miniature bottle of brandy
to soothe the blues away, or perhaps
a cutting from the rosebush transplanted in the railway
canton's
kindergarten:

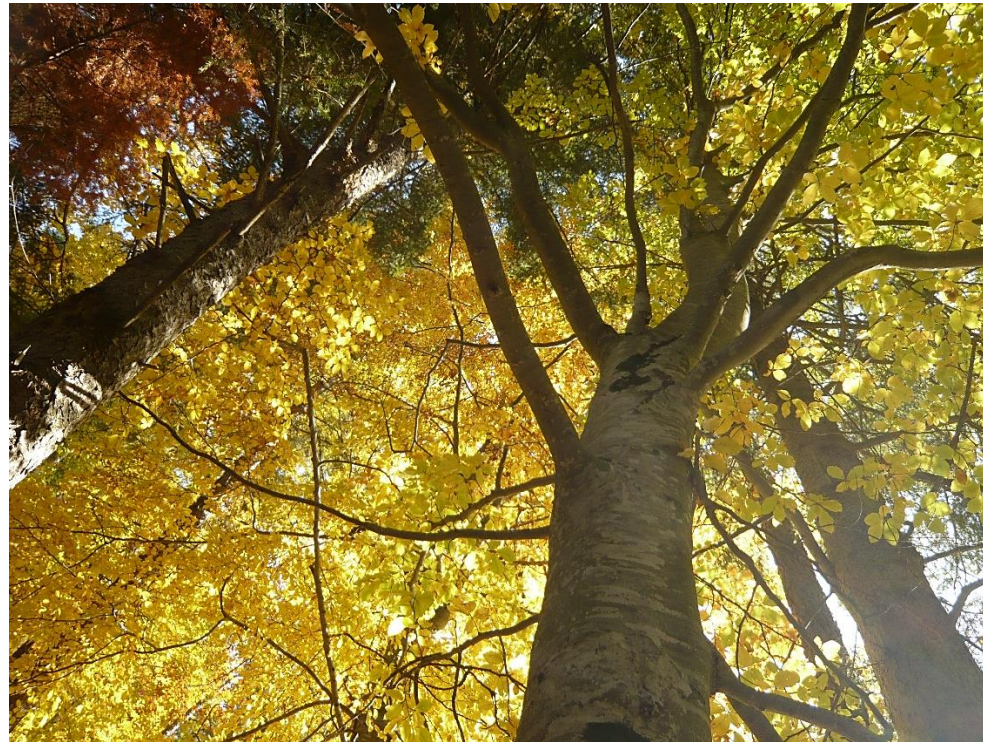
an incision in the humanist's soul (the ego) — and at last
a drop of chlorophyll from the thorn,

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

30

lanț de bile, de sare și panglici, de frig și aripi
de pește și toate
sunând
în aer
în curs continuu, elemente
ale dezavuării mele

dirt that rolls — fantastic! — and afterwards,
straightaway, a chain of beads, of salt and ribbons,
coldness and wings,
fish and everything beating the air,
a continuous chorus, echoing
my rebuke.

Pierdut

s-a aruncat la pământ și
a început să țipe. Că mă tem de mine însumi, nu
mai pun bază pe nimic, sunt
pierdut... Că s-au întors toate cu susul în jos, „nu-mi
mai arde de nimic, nici să
mă sinucid”, nu mai am nici un apetit, ce voi lăsa
eu în urmă? Doar o umbră, care
se va înălța... Mai contează? Pot să-mi iau adio de la
mine, oricum nu mă

mai recunosc. M-au pus să scriu ce voiau ei. Cine?
Ăia. De frică, am scris și am semnat:
Vale-Deal. Vale-Deal? Vale-Deal. Că pe scări urcau
oameni înjunghiați, din care curgea sânge.
Cine mă mai scoate din încurcătură? Poate cioara

Lost

he threw himself on the floor and shouted: 'I'm afraid of
myself. I can't rely on anything.

I
am
lost...The world
is upside down. Nothing interests me, not even killing
myself.' There's nothing

I
desire. What would I leave
behind? Just a swelling
shadow... What does it matter? I
could tell myself
goodbye. I honestly don't know

who I am. They made me write
what they wanted. Who?
Them. Out of fear I wrote and signed
Valley-Hill. Valley-Hill? Valley-Hill.
Because of the stairs: There were stabbed people climbing,

aia, o arată pe geamul deschis, hai la
tata, pui-pui. Că vrea
să-i ia ouăle din cuib. Care cuib? Mare
tâmpit: „Domnu’ doctor,
cineva a înnebunit și-i taie pe toți în salon” ... Atât
s-a mai auzit, după care
i s-a închis gura, iar vizitatorii au fost anunțați
oficial că a fătat cățeaua.

bleeding.
Who will get me out of this snake pit?
Maybe the crow that beckons from the window, Come
to Daddy, come. Then: Look! he wants me
to take the eggs out of his nest. Which
nest, big dummy? ‘Doctor,
someone went mad and he’s
stabbing everyone in the ward’ ... That’s all
that was heard. After that
his mouth was shut and the visitors
announced that the bitch
had officially whelped.

Buba rea

Situația asta nu mai poate
continua! Lipsită de turn, întărită de jur împrejur cu
contraforturi,
cu învelitoare neîntreruptă de șindrilă pe
toată lungimea sa... În
care fariseii țin sfat! Pe seama unei replici protesti.
Exilați. Sunt, totuși, pe o insulă, se
pot reabilita. Situația

asta are în ea un germen al disoluției: haideți să
bem paharul de amar până
la fund! Și să o luăm de la capăt. Uraaa... Dați ordin
trompeților! Faceți agheasmă în
casă, țineți sfintele
posturi. Și să vă închinați. Că am fost
abandonați de destin pe o
insulă

fără viitor? Abandonați de destin. Pe o insulă,

Stigma

This situation cannot go on
a moment longer!

No tower, but bounded all around by buttresses,
shingled roofing its entire length... That's where the
Pharisees like
to give advice (along their crazy lines). Exiled.
But they're on an island; they are able
to return. This situation

contains a germ
of dissolution. Let's drink to the dregs
our cup of bitterness! And then begin
again. Hurrah!
tell the trumpeters! Put holy water in
the house, feast
and pray.
Did fate abandon us on an island,

futureless?
Abandoned, yes, by destiny.

lăsați ai nimănui? Puși să descoperim zonele încărcate cu
energie.

Uitați-vă ce strălucitoare a mai crescut pe aici
buba rea.

On an island
all alone? Forced to find our own
areas of energy.

Look how bright a red
that stigma grew...

© VIC (Cristina Ioana Vianu) 2008

Ehe

O IMAGINE A SUFLETULUI meu, din copilărie, este
și câmpia, numai miraj, din jurul cantonului, pe arșiță,
când vezi așa, până la orizon, o linie de plutire, nu
știi cum să spun, o apă fantastică, limpede, care
deformează obiectele (și le transformă
în vin, grâu și untdelemn... este?...): aici, Triton,
jumătate om, jumătate pește, sună din goarnă, de cochilie și
stârnește furtunile
magnetice iar tatăl său, Po-
seidon, tras de cai de mare, în car alb, peste
valuri, înconjurat de delfini, stă
rege, în mână cu tridentul său, numai
cutremur... aici,
corăbiile, cu nouă perechi de vâsle (trăgeau doi, pe
o bancă), au ciocuri de bronz și
cine coboară, pe scări, din ele,
scoate purpură
din scoici...

Oh!

ONE PICTURE OF my SOUL from childhood is also
of that field — a mirage, really —
taken
from around the canton, in the heat,
where you can see below the horizon
a waterline. I can't put it
into words... a body of water, fantastic,
clear, that
transforms liquids (turns
them into wine, wheat, oil — whatever?) Here
Triton, half-man, half-fish,
trumpets
from a conch shell, stirs
magnetic storms, while his father, Po-
seidon, pulled by sea horses, in a white carriage,
over the waves, surrounded
by dolphins,
stands like a king, brandishing his trident.
And earthquakes are
everywhere...Here are his ships,

emblazoned with bronze beaks
and flaunting nine pairs of oars (two men
on each bench, paddling). Whoever leaves
descending the stairs
turns purple
from the shells...

EHE, ȘI ȘEDEA URIAȘUL, umbră, cu cincizeci de capete și
o sută de brațe, la circ, la noi, acasă, în cușcă, în
leasă (de cereale, goală vara), prostit: duminica, după
ce ne întorceam toți de la biserică, de la
Adjudu-Vechi, îi dădeam o prăjitură, acolo, făcută
de mama, o rânză și un măr pădureț și el, atunci, o
dată prindea puteri și striga, de o speria
pe cantoniereasă: ah, Cronos, ah, vino
să joci zaruri cu mine, să pierzi, bă și
să te pui să înghiți, iar, aici, în
haltă, un bolovan, înfășurat în scutece,
să mă stric de răs, ah: că pe insulă, în Creta, cu lapte
de capră și miere, așa, a crescut fiul tău, inspector, să
îți ia tronul (de aur) și
să devie stăpân în
ceruri,
foșnind cenușa

OH, AND THE GIANT SAT, a shadow
with fifty heads and
a hundred arms, in the circus in
our home, inside a stockade
made of cereal packs (empty because
it was summer). Then on Sundays, after we came back
from church in Adjudu-Vechi,
we gave him a cake — right there,
baked by my mother — a gizzard and
a wild apple, and he gained strength
and yelled so loud he
scared
a woman from the canton! Oh, Cronos, oh
come
and play dice with me, and lose, and then
start swallowing again (here in
this train-stop where we used to live) a rock

wrapped in nappies, to make us
laugh, oh, because on that Island,
in Crete, this is how
your son was raised, on goat's milk
and honey, to become an inspector,
to steal your (golden) throne and become lord of the skies,
flicking ashes.

MĂI, DAR REPEDE MAI TRECI TU
prin rouă,
țacănind armele și uitând
să inventezi vehiculul cu patru roți... și ce
era ăla un totem
al soarelui, pe atunci și ce trecere a vinului în oțet, ehe... dar
melancoliile mă lăsau, mereu,
singur cuc – uitat în cotețul de rațe, la Cantonul 248, în
brațe cu
un borcan de dulceață, în halta CFR Adjdu-Vechi:
faceam de strajă la linie (aveam
și șanț, de apărare, în jur... lucru mare, bre...), înarmat
cu pumnal, sabie, topor, săgeți, lance și cu
coif pe cap: ce mă mai căutau ai mei... eu, e drept, adormeam,
cu frică, la
un moment dat și așa, transportat,

OH, HOW QUICKLY YOU MOVE
through the dew,
rattling weapons and forgetting to invent the four-wheel
drive...
and what
is that, a totem in the sun? Back then – what
a transformation that was, turning wine
into vinegar,
oh... And
my despair that always goaded me toward
being a recluse was forgotten
in that duck-hutch (at 248 Canton)
holding a jam jar in my arms, in that CFR
Adjdu-Vechi train-stop. I
was guarding the line (I also dug
myself a trench - for

înțelegeam, din ce în ce mai clar, de ce părinții ne trimiteau pe
noi, fiii lor,
la distracții, care cu vaca, păstori, care
pe bucată, la câmp, agricultori, cu săpăliga de corn: avea
acum loc, în lume, prima
diviziune
a muncii, doar... (chiar?)

security, a big thing, man...) armed
with a dagger, a sword, an axe, some
arrows, a spear and wearing a helmet on my head. How my
family searched for me (It's true, I fell asleep), fearing
some day I might be
stolen away.
Then I understood, more and more clearly,
why our parents sent us,
their sons, out to play, one with the cow (as if
he were a shepherd), one
with a hoe made of horn and a piece of land to tend like a
farmer... And one
who now has found
his own place in the world,
a first-class position...
(truly?)

Ce i-a mai rămas?

stă cu inima buhăită, din ziua în care a fost sigur
că o parte din el a fost
părăsită de Dumnezeu (Vale-Deal a verificat asta cu
hârtie de turnesol, glumind) –
când, amenințat dinlăuntru cu pierderea minții, s-a
rupt de el însuși și a plecat,
amărât peste măsură, și nu s-a mai întors. Cealaltă

parte rămasă, cu inima buhăită, îl
ignoră de atunci, supărată, e în continuă prostrație:
vâslește lent, epuizată, de-a lungul
țărmlui, privind cu
milă, pe furiș, la lumea astrală cum se destramă,
c-așa, că pe dincolo. Ce i-a mai rămas?

Își strânge tâmpilele între mâini, din când
în când. Încotro să o mai ia? În lipsa unui refugiu
care să merite, așteaptă în fiecare clipă să
fie distrus, primejdia e pe-aproape, vine din afară.

What's Left?

his heart is full; it has been since
his certainty that God
abandoned part of him... (verified by Valley-Deal
with litmus paper – only joking)... when inwardly
threatened by the loss of his mind, he
tore out that part of himself, never
to put it back.
What's

left, with a heavy heart, he
ignored
from that moment on... upset
that it's gone forever, he paddles slowly, exhausted, along
the shore, seeking some small mercy,
stealthily,
in the astral world, the world beyond... What's left?

Now and then he presses his temples between
his hands: Where to go? Without a proper safe house
he's sure he'll be destroyed. Every
minute danger

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

40

Norocul lui e că uită repede.

creeps up closer from out there...
Luckily his memory is short.

Numără și azi bătăile inimii, de ciudă: până adoarme.

Today again, annoyed,
he counted his heartbeats
until he fell asleep.

Bolți

bolți de viță, speranță,
magie

pocalul e un fildeș la elefant și invers,
spectacol de circ, ha,
cine bea miresmele înfloritei trapeziste și
cine rămâne în mâini cu iasomie dacă îți spune: galantule

toamna, la 7 dimineața oamenii au stări de balans,
fiecare duce un sclipăt, o gravitație, în subconștient:
am pus muzica... (aceasta e fondul iar forma:)

picul de rouă cade să îmbrace sânul tău

Arbours

a canopy of vines — hope,
magic —

'Here's a goblet that's an ivory elephant... and, look, vice
versa, a circus spectacle, ha... !' and he
inhales the sweaty trapeze artist's
scent, his restless hands
clutching jasmine
(in case you'd refer to him
as a 'gentleman')...

in Autumn, at 7a.m., people's moods are
calm, every face cosmetically aglow to mask
their inner
uneasiness —
I put some stylish background music on...

the bosom of your dress
glistens with dew drops...

eu sunt, doar, un scamator gata să torn ulei de păr, acum,
să otrăvesc bomboanele
din cutiile melancolicilor, morți de plictiseală la un ceai
dansant, unde stau
pe margine
perechi
și se uită unul
prin altul
exasperant, cum se uită omul nervos
prin ferești, afară, când plouă
și bate din picior, tam

Now I'm a magician ready to anoint you,
to poison the candles kept in boxes
by those who are bored
to death
at a tea party where couples sit on edge
looking through
each other, exasperated — the way an angry person
stares out the window when it rains
and taps his leg, tam tee tam...

Sâmbătă, dând târcoale pe aici

Saturday around Here

Cu ierburi de făcut farmece, atârinate
în vârful unei prăjini de care se sprijină cât
sare gârla timpului revolut, când secată,
când umflată, de la marginea
satului, dând
iluzia că zboară prin aer până
la picioarele tale, primăvară, împlinind un
nou ciclu... Această zi de sâmbătă. Această zi, însă, nu
fusesse marcată cu nimic: ești

teafăr? Femeia
fatală din
față, purtând un șal, îi
mângâie cu dosul palmei obrazii proaspăt
bărbieriți: sfântă zi, să
nu dăm deoparte însuflețirile. În
care drama noastră să devină inutilă. Eu, tu și
toate luminile supranaturale din jur,
zăpăcite, care
în mișcarea lor de atragere a
partenerului trasează

Magical herbs dangling from a bar
over which he leans across
the dried, flushed, sinuous
stream
of revolutionary time, here at the end of town. He gives the
illusion of flying through the air
to your feet — it's spring, the end
of a new cycle... this particular Saturday,
as yet unmarked by anything... Are you

safe?
The irresistible woman in front of him, wearing a scarf, is
caressing his clean-shaven cheeks
with the palm of her hand: holy day, let's
not forget our joy or this drama's
wasted.
You, I, and all the heavenly lights around us,
stumbling,
try to invent love's perfection, draw
impossible boundaries against
the reappearance of

contururi: vestigii ale unei realități
dispărute...

reality.

Punga de cireșe

Punga de cireșe din odaie, de pe
Masă, vărsată pe dușumea, îl chinuiește de când a
Fost să se pună pe picioare, trezit din
patul hotelului, după ce
a visat că trebuie să o ducă pe mama

lui la cimitir, cu sania, bate în lemn — și în grabă, neînțelegând
cum de a fost posibil, vărsase
punga de cireșe...

Aude iar văicărelile mamei și sunetele răgușite scoase de
caprele
care căutau de mâncare sub
fereastra
lui! Doamne, dacă
ar putea să o adune la loc, e o pungă mare: cireșe albe și
cireșe învinețite, răsturnate,
semn rău...
Caprele, corpuri nebuloase, apărute în bolile organice

The Bag of Cherries

The cherries in the bag that fell from the
Table in the room, scattering across
the floor, has tormented him
ever since he
decided to get up, awakened in his hotel bed just after
he dreamt that he must drive his mother

to the graveyard in a sleigh. He knocks on wood. Too rushed
to comprehend how it happened, he spilled
the bag of cherries...

He hears again his mother's whine, the gruff sounds of goats
scrambling for food beneath
his window! God, if only
he could gather them all up, such a big bagful: white and
purple cherries, scattered...
Ominous.
The goats (hazy figures seen in
visions
in organic

cerebrale — mâncau
gunoaiele și țineau aleea curată. De când

brain diseases) ate
garbage and kept the alley clean.
Ever since

a fost să se pună pe picioare, trezit la realitate: își spintecă
brusc
abdomenul. E plin de sânge. Ce-ai făcut, cretinule! Își
ține mâțele în brațe, le scapă. Vezi să nu calci
pe ele! E înconjurat de o

he was meant to get up, to awaken to reality: suddenly, he
cut his
stomach. He is covered in blood. What have you done, you
idiot! He
is holding his bowels in his arms; he drops them. Don't step
on them! He is engulfed in an

aură, în
stare de tensiune afectivă
pozitivă maximă, obsedat de cireșele răsturnate, o pungă: după
ce,
cu o seară înainte, a
analizat orbitele primitive ale unor
comete.

aura, in
a state of maximum positive
emotional tension, obsessed with the dropped cherries, an
entire bag! Just yesterday, he'd finished analysing
the primitive orbits of
some comets.

Ploile

ploile, plocoane, pentru a te desfăta,
căzute din mintea mea, papagalicește

frig, zulufi, miros de benzină

e fluierul poștaşului în piața orașului, pustie,
să fie suflat să adune cățele
și e o burtă a visătorului toba
pe care dânsul o bate — o dată tam,
tam-tam, de două ori și tam, în sfârșit, să anunțe
viitorul

e o capcană a lucidității
să ți se așeze sufletul ceață în fața propriilor tăi
ochi și ceară în urechi, să nu mai știi ce să crezi
când vezi frunza cum cade, obișnuit și când
îți auzi în subconștient degetele mâinilor

The Rains

the rains — godparents' gifts for your delight
poured from my mind,
parrot-like:
cold; ringlets; stinking of petrol.

it's the whistle that the postman blows
to collect stray dogs
in a deserted square,

and it's the belly-drum
the dreamer's beating — once tum;
tum-tum, twice; and a final
tum — to herald
the future.

it's a snare of lucidity
to fog up your soul before your
very eyes and your wax-stuffed ears
and to confound you
when you see a leaf

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

48

pocnind la încheieturi... oho,
e absolut totul, în lume, de la cel mai,
până la cel mai,
o poezie
care trebuie scrisă...

fall as leaves do
and when
you hear
in dreams
the fingers of your hand
come apart at the seams... oh,
it's everything in the world from the most
to the least,
a poem
that must be written.

La o nouă despărțire

apăsătoare singurătate. Uitătură când și
când, înlăuntru și înafară, nimic din ce ar putea
să-mi țină de urât. Poate că lumina
dinafară nu ajunge să-mi arate adevărul. Dar lumina
dinlăuntru? Peste tot — numai eu. Sau eu
nu sunt nicăieri, de fapt? Oricum, nu contez. Rămân
ascuns. Tânjesesc după ce nu am acumulat
în suflet și ce ar putea să-mi consume altfel timpul.
Că mă pierd în nimicuri. Mi-ar plăcea să
mut lumea din loc, sau măcar să-mi fiu mie însumi
sprijin. Nu reușesc decât să mă subminez
singur, să mă duc la fund, nu să
mă înalț: încetul cu încetul, sunt convins, îmi
voi pierde firea. Pe zi ce trece nu mă mai țin minte,
prefer întunericul, dedesubturile lui. Pun
pariu că și amestecul chimic din mine e de vină, el
mă duce în ispită, aș putea
să nu mă mai alimentez, să intru în greva foamei și a
setei — bun, să intru, și ce rezolv? Ce

Approaching a New Separation

unendurable, this loneliness.

Wherever I search,
inside or out,
my isolation
is complete:
No one, nothing, anywhere
is there
for me.

Perhaps the sun's
too overcast for truth
to shimmer through.

And when I look within... ?
everywhere I'm still alone —
unless... maybe...
I'm really

nowhere at all?

Anyway, who gives a damn? I keep

aş redescoperi? Aş ajunge astfel mai aproape de mine
însumi sau m-aş îndepărta? Sau ar
ieşi la iveală izvorul unor traiectorii nervoase din
pământ, după ce voi da colţul? Mă

myself to myself, yet

how this barren soul of mine
longs for a passion
to fill these hours
exhausted with detail.
Oh, how I'd like to shake the world! —
(or shake myself at least
from this despair...)

demeaning myself, drowning
in a swirl of hopelessness, all
that rises
is my rage — and that
nothing
can hold
back!

Each day
I lose myself a little more,
prefer the dark, the depth of it,
fail to remember
who
I was.

It must be chemical, I tell
myself, something I consumed.
So what would happen if
I went on strike? refused
food or drink — what then?
What would I find? Would
I shut down altogether or
at last
break free?

What if the final doorway
to this prison slammed, buried
me alive? Then might some latch —
an exit that, in my anxiety, I missed,
suddenly spring open — after my death?... I

văd trecând iar cu o bicicletă prin fața mea, în prima
tinerețe, tulburat, îmi fac semn și
mă opresc: salut, Vale-Deal! Salut? Ce mai e și asta?
O nouă despărțire? Liniștește-te, nu e decât
o reacție în lanț a unor lungimi de undă din univers.

see myself, a troubled child, riding a bike,
warning myself to stop. Hey — what's this?
So many hills and still another valley
to descend into? What does this mean?
Yet another separation?
Not to worry: It's a routine chain

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

52

reaction, wavelengths from
the universe.

Trec melcii, trec

cinci melci în concurs, pe o sticlă gradată,
fiecare pe culoarul lui, melci
împunși cu scobitoarea la antrenament: pe care din
ei vrei să pariezi? Pe melcul
portocaliu-deschis, cu numărul 5. Mare

tărășenie, să
așteptăm clopoțelul: atenție, fiți gata...

Trec melcii? Trec: în timp
ce camarazii stau în poziție de drepti, niște hârburi.
Voi iar ați băut rachiu, nu vă pute?
Camarazi

cu uniforme zdrențuite și fețele supte, nespălați
și nerași cu săptămânile, pierd

Snail Race

five snails in a race
on a graduated glass,
each poked along during practice with a sharpish toothpick:
Which one will you bet on? Oh,
number 5, the orange snail. Now,
here's

how
it goes: wait for the bell, then —
on your mark — get
set...

Do the snails pass each other? They
shuffle along. The gamblers
stand up straight, some
shivering... You've been drinking vodka again, can't
you smell it? Mates

with tattered uniforms, emaciated
faces, dirty and unshaved for weeks, they waste
away, putrefying in idleness, surrounded

vreamea — se descompun în trândăvie și în tăcerea
din jur: își cheltuiesc toți banii pe
pariuri, sunt datori vânduți, melcii sunt în fiecare
zi înlocuiți, adunați din cimitir.

by silence. Broke,
all their money goes on bets. And every day
the snails are replaced,
collected from the
cemetery.

Făcătoarea de minuni

căpătate de la unul la altul, „din vremea
Începutului” — toate
s-au amestecat: își târâie pe jos brâul
sfințit și pielea de pe obraji, de pe burtă, își târâie
sânii, ficatul, rinichii, maxilarul
inferior, mâinile de doi metri, unii din sat i le
ridică, alții le pipăie, le calcă în
picioare, le mușcă, le gustă, pe alții îi excită,
ce de lume, ce i-o fi apucat pe
toți, nebunul, mutul, vrăjitoarea, curva satului,
preotul, învățătorul, moașa,
doctorul, farmacistul, veterinarul, fierarul... Unde
se duce? E făcătoarea de minuni,
singura pe o rază de o 100 de kilometri... Ea aparține
unei evoluții anterioare. Nu mai stă,
că toate s-au amestecat:
înconjoară satul, se închină la cimitir și o
ia de nebună pe șoseaua
pietruită, spre sud. Dar de ce n-o ia spre nord? Așa-i

The Wonder-Maker

they had been together
like that forever, socialising
only with each other, when along she comes,
trailing her sacred
belly band, the skin of her arse,
her belly, her breasts, her liver and kidneys,
her lower jaw, two-meter-long arms...
some villagers lift them, some
touch them, step on
them, bite them, and some are
aroused...
What a world! What has got into them all —
the madman, the mute,
the witch, the whore, the priest,
the teacher, midwife, doctor,
pharmacist, veterinary... even
the blacksmith? — Where
is she going?
She is the wonder-maker, the only

spune ei energia din palmă. O îndrumă
Dumnezeu? A plecat că n-a putut să dea de capăt
Răului, cu toată silința ce și-a dat-o...

one within 100 kilometers... She's from the back
of beyond, a pre-
historic human. But she'll
not stay because these people are
so insular. She circles
the village, stops in the graveyard to pray, then
like a crazy person walks
along the paved road that's heading
South. Why not North? Because
this is where the energy in her palm
tells her to go. Is it God
she follows?
Hard as she tried
she couldn't undo
the Evil
in that place.

Adeverirea

La umbra vișinului pe jumătate uscat, vișin
bătrân, își
aprinde o țigară cu mâinile
tremurătoare: de departe
vede cum vine spre el adevărarea... Nemernica! De fiecare
dată când ceva esențial nu merge, vine
ea. În același cult al
nedesăvârșirii.

Se sprijină de vișin — privește furnicile pe trunchiul
lui. Se apropie cu buzele de ele, suflă,
alungă furnicile, apar altele, suflă iar, acolo e
o bobită mare de rășină, tare
la pipăit: o
desprinde de tulpină, o pune pe limbă,
o mestecă — nu
are gustul unei emoții profunde,

The Verdict

In the shade of the dying sour cherry tree (an old and
very sour cherry), with shaking hands
he lights a cigarette. Far over
the horizon
he sees the dreaded verdict
approaching... Bitch! Every time something
crucial goes wrong, *she* turns
up. With
the same
smug
futile
religion.

Leaning on the sour cherry tree,
he watches the ants
crawling on its trunk, brings
his lips toward them, blows them away; others
take their place, so again
he blows and finds
a large resin bead, hard
to his touch. He skins it from the tree-trunk,

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

58

drăgăstoase, din trecut, care ar fi trebuit să fie moartă?

lays it on his tongue,
chews it: it doesn't taste of the old, all-
encompassing love he remembers, which should
by now
have
died?

Obişnuiri cu prostiile zilnice, tociți

Nu mă ridic la înălțimea cerințelor: unde
oamenii stau și în cap. În
încrămenitul orizont: nu mă descurc în aluatul
vicleșugului, de fapt, prins în taină... Rudele păsării-
nebune-ce-a-ținut-să-mă-aducă-până-
aici sunt și acum convinse de plăcerile celei
dintâi locuințe din paradis: e nemaipomenit la noi, nu
înțeleg, eu n-am reușit decât să mă afund pe
o cărare pierdută, luptând cu
mărăcinii... Aici, unde

cursurile anilor au săpat în urmă
râpe
adânci, de netrecut și spiritul viitorului,
obiect de ură, prea optimist sau
prea pesimist, a fost pus pe fugă demult...

Deluged with Daily Stupidity, Worn out

I do not measure up, not even
to those who sit on their heads. Inside the icy
horizon I am not smothered by the dough
of duplicity, but rather
secretly intrigued... The coo-coo
relatives of the bird-who-wanted-to-lure-
me-here are now enjoying
the pleasures of this first house of paradise. For us, it's
wonderful: I don't understand
how I've managed to be drawn
down this lost path, struggling
with thorns... here where

the years have dredged
abysses behind them — unbridgeable
crossings — from which
the spirit of the future
(a hated concept, hopeful
or bleak) was banished
long ago.

Semn rău

cu deznădejde și credință: privind cu încetinitorul
la firișorul de apă la care
a coborât din zbor o albină însetată pe o treaptă
a scării, ce minunăție... Scară pe care
tocmai coboară mireasa! Coboară... Privește speriat,
cu ochii scoși din orbite la pantoful cu piatră
prețioasă al miresei, în

mers: cum strivește albina! Semn rău.

Bad Sign

with despair and faith, staring
in
slow
motion
at
the tiny pond where
a thirsty bee rests
on a step
of the steep
staircase — what a wonder! — while the bride
walks
down...
The glare
from her shoe with its precious jewel
fairly knocked his eyes out of their sockets, but on

and on
she walks.. .crushing
the bee!

A bad sign, that. Smile, please.

Zâmbiți, vă rog: fotograful
îi dă mâna, mireasa iese din curte să lege o cârpă
neagră și un colac la căpăstrul calului
care a adus până aici mirele. Să fie cu noroc!
Poftiți...

Sunt poftiți cu toții în odaia
cea mare, să cinstească un pahar de rachiu: „Doamne
ajută!” E poftit și el, Vale-Deal, cavaler
din evul mediu, singuratic, plin de căință, privind

în continuare în gol, de acum: „că nu
te lăsa descurajat! Nu ești singurul care se arată
speriat atunci când...” Atunci

când nu se poate obține nimic decât prin înălțare.

The photographer offers his hand; the bride
leaves the yard to tie a black
cloth and collar on the horse,
the one that brought the groom here. Cheers!
Come along now...

Everyone's invited into the grand hall to drink a toast in
brandy.
'God help us!' Also invited,
Valley-Hill, a medieval knight, lonely, penitent,
gazing

into the future: 'Don't
put yourself down! You're not the only one who looks
scared when...' when...

none can rise up
except
through the soul's
ascension.

din loc în loc pe terasament

din loc în loc, pe terasament, ciorile, pietre
mai mari, ascuțite, mă tăiau în tălpi: mergeam tot
descult, din traversă în traversă, pe linie, după
ce trecea un mărfar, pă-
săruică, înaltă cât un copil, tot ciugulind bobite,
până ajungeam în cer: aici, numai
ce un înger, cu o petală, de trandafir, în gură, după
ce se hlizește, face o piruetă, se
mai șterge o dată la ochi și zice: în definitiv,
intrarea e liberă... îmi dădu să mănânc, în
pahar o caisă și îl servii și eu, atunci, cu
un șoric, o bucățică, luată în buzunar, de acasă să
îmi ție de foame și să mai stau o oră, acolo, în plus,
cu vaca, pe zonă... îmi făcu
semn să nu mă uit, că
are o surpriză și întoarse placa, la gramofon: lo-
calul ăsta de noapte, al nostru, continuă
îngerul, e și împărăție și sală de gimnastică: danț,
deci... ba, nu, somn ușor, frate..., îi răspunsei și
eu, în genunchi și cu palmele împreunate, cum

From one Place to Another in the Ditch

from one place to another
along the railroad ditch: crows;
larger, sharper stones
that cut my feet (I still walked barefoot along the tracks, one
tie to the next, after a train had passed)... a bir-
die, tall as a child, picked
grains until we touched the sky where an angel
carrying
a rose petal
in his mouth, suddenly stopped laughing, pirouetted, wiped
his eyes and said, 'after all,
entry is free'... He fed me
an apricot in a glass, and I shared
some pork rind I'd brought from home,
stuffed in my pocket in case I got hungry, and we
sat there for a whole hour, near
the cow... He told me
I shouldn't look because he had
a surprise. He put a record
on the gramophone: 'This

mă învățase tata, când îi povestisem, prima
oară, de o asemenea
feerie și mă făceam că adorm: somn ușor, frate...

și numai ce scoteam creionul chimic și
umezeam câte un loc, pe picioare, pe mâini, pe
burtă, mă rog, peste tot unde puteam
scrie, pe mine, să nu uit ce am văzut acolo, repede, în
transă, în vis: tranșee, cozi de vulpi la pălărie, gard de mă-
răcini, motani verzi, fanioane CFR noi-nouțe,
flanele de casă, de lână, cariere de ghips, mătasa
porumbului... căpcăuni, mingi de foc, scripcă,
behăieli de capră, poezii (poezii?...), lanuri de orez,
puști cu alice, picături de pus în ochi, scrum și corturile
țiganelor, rouă... și mai știu eu ce...

place of ours tonight'' the angel
said, 'is both kingdom and
gymnasium: so
dance!'... Oh, no, sleep brother,
I answered,
on my knees with my hands
clasped (as my father taught
me when first I
told him about
a daydream I once had like this), pretending
to fall asleep: sleep tight, brother...

and I had only a chemical pencil, so
I moistened it — here
and there — on my
feet, my hands, my
stomach — well, everywhere on me that I could write, so I
would never
forget what I had seen and heard in
that instant, in that dream:
dugouts, a hat
with foxtails on it, a fence
made out of weeds, green
tomcats, brand new

railroad flags, wool sweaters to wear at home, gypsum
quarries and corn silk... ogres, fireballs, a fiddle,
goats' baa-ings, poems (poems?...), rice
fields, rifle shots,
eye drops, ash and gypsies' tents, dew... and who knows
what... stomach — well, everywhere on me that I could
write, so I would never
forget what I had seen and heard in
that instant, in that dream:
dugouts, a hat
with foxtails on it, a fence
made out of weeds, green
tomcats, brand new
railroad flags, wool sweaters to wear at home, gypsum
quarries and corn silk... ogres, fireballs, a fiddle,
goats' baa-ings, poems (poems?...), rice
fields, rifle shots,
eye drops, ash and gypsies' tents, dew... and who knows
what...

Drum stins

aşa rea. De parcă nu se mai simţea despărţirea
şi bucuria. Săreau într-un picior,
se aruncau unii în braţele altora, chiuiau — deşi
unii mureau după aceea, iar alţii
se împreunau la întâmplare, să-şi plângă amarul şi
singurătatea. Eu urcam
pe atunci zilnic în satul vechi,
uitat de Dumnezeu, unde erau aştia, mă opream pe la
biserica părăsită şi mă uitam cum se
distruge încetul cu încetul, că aluneca pământul...

Acum, nu se mai întâmplă nimic,
nicăieri. Pe aici mama, săraca, nu mai înfige
toporişca în tocul uşii, venită de pe
lumea cealaltă: să nu mai plouă cu pietre — nici
măcar atât. Nici nu mai
sunt atât de nervos cum eram înainte. Eu

Dead Road

so demeaning. As if their separation could no longer be torn
from their joy, each of them hopped on one foot, jumping
into the other's
arms, whistling — although some
would later die
and others casually meet
to sob out their loneliness. Back then
I went daily to the ancient, godforsaken village where these
people lived. I stopped
in the abandoned church
and saw it gradually sink
as the land slowly
slipped...

Now, nothing's happening the way it used to anywhere.
Mother, poor woman, doesn't fix the hatchet in the door-
frame any more
to keep rocks
from falling in (coming,
as she does, from the other world) — not even *that*.

sunt cel care a scris aici,
mare: „Drumul spre fericire”, dar cine să mă creadă?
Numai eu știu de câte ori m-am întors
din drumul ăsta. Că am fost
pe aici — pe cuvânt! Între timp, drumul s-a stins.

And I — I’m not
as angry as I was. I

am the one who once wrote here
in giant letters ‘The Road to Happiness’, but
who will believe me? Only I
know how many times I have returned
along this road. Yes,
I *have* been here before! I give you my word. Meanwhile
the road has disappeared.

Cum se leagă un capăt al ghemului la intrare

O zădărnice a rețelei de nervi întinși. De foame și recunoștință. Ce altceva: să o luăm de la zero. Eu, expus: nu îmi e foame de fructele tale... Reduși la tăcere. Fără speranță. Ci te descos. Tu? Joc de lumină și umbră... O compătimire: la adresa lumii... Iubito, acum. Truda și amarul din expresia ei: a suprafeței văzute de sus, nesigure, pe care stăm înlănțuiți, în cavernă, înghițiți cu văi și lunci. Și cu dovezi de fidelitate... Îngropați cu fața în filele jurnalului personal.

Ah, succesiune a zilei cu noaptea: poate mâine nici pielea găinii pe noi nu va mai fi... Poate omul își reprezintă lui însuși destinul. Om al celeilalte lumi? Că eu sunt destinul... Poate

How to Tie the End of a Yarn Ball to Your Front Door

The futility of the stretched nerve network. Of hunger and indebtedness. For the rest, let's start from nothing. Myself, exposed: I do not covet your fruits... Reduced to silence. Hopeless. But to sound you out: You? A game of light and shadows. Compassion for the world... Now, my love... Toil and bitterness I see looking down at your expressive face, chained to uncertainty, in a cave, swallowed in valleys and meadows. And with proofs of fidelity... face buried in the pages of a private journal.

Oh, the sequence of days and nights: maybe tomorrow my flesh will not creep... Maybe a man can speak for his own

un hohot: de pe reversul
lunii. Unde
mai ești tu, lună? Pătrunși tot mai adânc în

subterană. Desprinși de orice atașament corporal. Eu, pe
fiecare loc: înconjurat de rid, al
corpului tău, descoperind
criptogramele transmise din
strămoș în strămoș... Dar ce e în mine? „Țara
cerească se risipește în mine...” Transformați
în păsări de vrăjitoare: bătând
aerul în gol.

Rostind cuvinte fără a mișca
buzele, în mirosul de măr ars din captivitate. Amândoi
în penumbra acestui timp, al
visului...

destiny: a man of the other
world? For I am my destiny... Maybe
there is laughter on the far side of the moon.
Where
are you now, Moon? Deep

underground. Detached from any human
links. Myself, I'm
everywhere: covered in the wrinkles of your body, revealing
cryptograms passed on from one
generation to another... But what's inside
of me? 'The celestial
country fades inside me...' Turned into birds
by the witches: flying uselessly
in the air.

Uttering words without moving our lips,
the smell of burnt apples in captivity. Together
in this shady age of
dreams...

Ce ați înverzit

Ce ați înverzit, cărnurilor: acum, la sfârșitul
primăverii mele, de după pânza de tifon
a rădăcinilor
voastre, neînțelese, îngroșate de puroi, răsuflarea
fiarei îmi provoacă
amețeala: prostituato, tu, cu păstaie de mazăre,
te aleg pe tine

o, iubitule, bufonule din pădurea din aer: la picioarele
mele cristalul, al
câtelea, doarme dezvelit după dragoste,
descrescând... gândește: dar ce e sub pământ: poamele
crengilor își scot gurile la
suprafață,
rânjite și mă atrag cu vorbe înșelătoare,
iar: nu te îndepărta!...

privesc, uns la inimă, la sânii tăi, fără
sutien, cum se zbat cât îmi
stă

How Green You've Become

How green you've become, flesh, now at the end of my
youth, my spring, behind the gauze
hiding the wound, misunder-
stood, skin thickened by infection, this bestial breath
sickens me. You whore,
you with your pea pods, I
have chosen you.

oh, my love, my buffoon from the forest in the sky,
the crystal at my feet — how many
have I had? — sleeping exposed to my failing ador-
ation...Think: But what's behind this? The fruit
on the branches taunt the grinning mouths
above, and now they draw me in with lies
again. Don't go so far away!...

I am looking with great pleasure
at your breasts, braless, how they struggle when
a gypsy selling earrings and bubblegum gets

în cale o țigancă, vânzătoare de cercei și
gumă de mestecat, cumpăr
și eu una, și care cântă din frunză, cântă, a
dracului: te repudiez, te repudiez, îți
strecor dar tu faci, în
continuare, pași de dans, despletită, trăgând
de mine: mie
îmi stăruia în minte un fâșâit, însă, fâșâitul complet
absorbant al
filmului vechi, de la cinematograful de unde abia
ieșisem?... am uitat

ce plăcut lucru întunericul: fără
trupuri, în
el ne putem sfârteca unul pe
altul: aici, în hrubă, păstorul, fariseu, plin de clei, de vișin,
bun de mâncat, lipsit de griji, nu
o să mai țină să
nu ne facem de cap...
în abis

between us. I buy something and she leaves, still singing.
God
damn! I repudiate you. Yes, I repudiate
you, I am
faking, but you keep on dancing,
wildly, perpetually, drawing
me in. My mind rustles like the utterly absorbing
rustle of old films in the cinema
we just left... I had forgotten

how delicious the darkness is
with our bodies inside it. We could sculpt
each other, there in the cavern; that pastor, old
blubbering Pharisee that he is, mouth
full of cherries, engorged, engrossed, won't
stop us making love...
in the abyss.

Muzeu transformat în biserică

Dumnezeu trece prin fața ferestrei, cu sirenă — vezi
câte zbârcituri are pe față? Nu văd.

Scârțâie dușumeaua: sprijiniți pe coate, muți
și azi, vă clătinați
lingurița în ceașcă, nemulțumiți. Cioara, de pe
ușa de la intrare, cârâie, strigă, își bate
aripile, numai noi doi o
înțelegem: „norocul vă surâde iar”, spune ea. Voi, din popor,
aplaudați. Nu te mai holba atât: ce
ai, mă doare capul, să nu fii
deocheată... Nu de cap mă plâng eu, ci de ce ești
tu în câmpul de rapiță, în fotografie, lângă
tipa aia cu sâni goi: îi
tremură glasul, iar
începi? Coborând împreună de pe colină... Abia

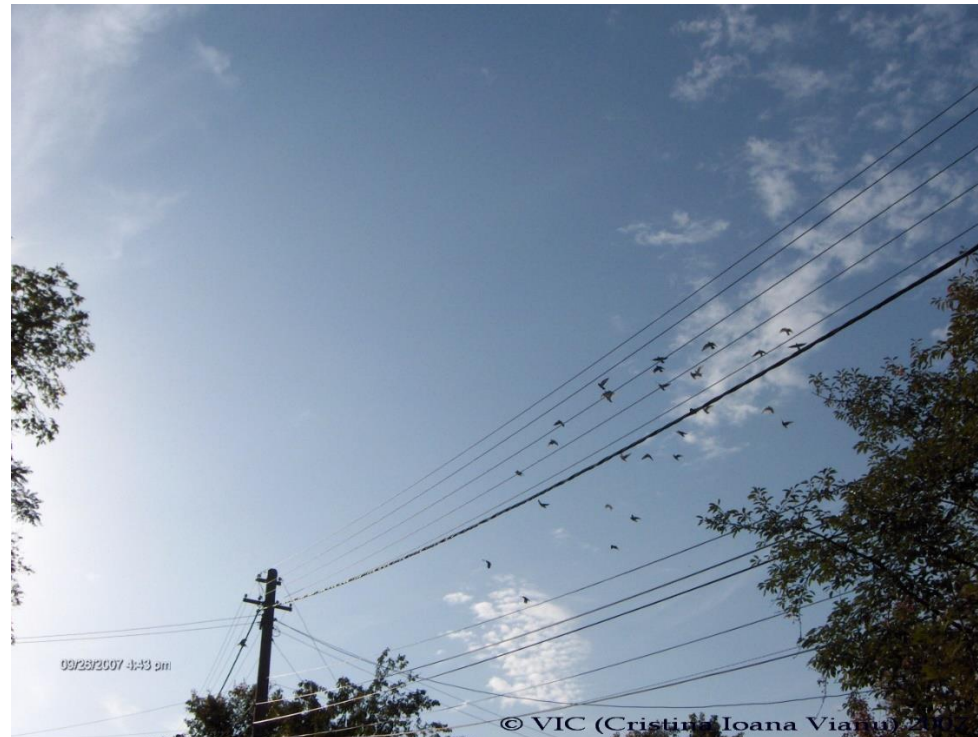
Museum Transformed into a Church

God moves past the window, sirens sounding —
do you see
how wrinkled his face is? (No, I don't.)

The floor squeaks: propped on elbows, silent
today as ever, you move your coffee spoon in the cup,
dissatisfied.
The crow
at the front door screeches, squawks, fluttering
its wings, only we
can understand it: 'Luck is on your side again'
she says. You, the people, applaud.
Stop staring: my head
hurts... Don't give me the evil eye... I'm not complaining
about my headache, but because you were in the rape field,
in that photograph, beside
the chick with the naked breasts: her voice was trembling,
did you do it
again? Coming down the hill together...
Just afterwards

ieșiți din fățarnicie și intrați într-un
muzeu de științe naturale,
liberi, muzeu transformat în biserică — fiți
binecuvântați cu toții, „neantul
se află în mine”.

denying your deceit, you enter
the natural science museum,
a free man (the museum that has become
a church): May you all
be blessed! ‘I am filled, alas,
with emptiness.’

Ea, un vestigiu

vine de la prăsit, își spală picioarele la cișmeaua din
gară, își scoate din geantă pantofii
curați, de oraș, împachetează în hârtie încălțăminte
murdară, îi pune în punga de plastic
și cumpără bilet pentru trenul personal. Ea, un vestigiu.
E tânără, drăguță, bine mirositoare,
habar nu are de cine trebuie să se ferească, se duce
„către doftorii cei sufletești”. Azi a

ars-o ceva pe gât, a urcat în creier, în emisfera stângă,
apoi arsura a coborât până la inimă
și de aici a ajuns la picioare, unde a rămas — ce e?
E tulburată. Poate spurcatul din ea
vrea să se mărturisească... E un lucru cu primejdie.
Fiindcă asemenea vestigii, cum e

Herself, a Vestige

coming from weeding, she washes her feet at the station's
fountain, takes her clean shoes out of the bag (the ones for
the city), packs
the dirty ones in paper, dumps them back in the bag and
buys
a cheap ticket for
the local train that stops
in everyone's backyard...

Herself, a vestige:

She's young, pretty, smells good, has no idea
who she'd better stay away from; she's
going to 'the doctors of the soul'.

Today
something

burned through her throat, rose to the left side of her brain,
then scorched her heart and from there
descended to her feet where it remained. What is it?
Confused, she wonders if the evil inside her
is struggling to confess. A dangerous thing — for such

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

74

acesta al ei, nu sunt sortite să învingă secolele...

vestiges as she
aren't
destined to defeat
the centuries.

Loc Înalt

loc înalt, înconjurat cu șanț... loc de mănăstire, în
formă pătrată, unde aveam
noi înfipite steagurile de luptă, albastre... și roșii...
cu altar, tribună și cu
corturi de piele, de zece persoane... aici, deci,
în aer liber, ca la teatru, pe jeratic,
ardeau înăbușit, în alcool,
grăunțele de ienupăr (zăpăcind închipuirile) — și
unde nu începea o
vrajă, cu o roată cu păsări (din pământ
ars) și cu aplauze... bă, te pedepsește Dumnezeu
dacă faci vrăji

dar erau vechituri toate, se stafideau și dispăreau, la
un moment dat, din memorie și
auzeam: e sărbătoare azi, tontule, nu mai citi atât

A Perch

atop a square-shaped perch
meant for a monastery but surrounded
by a ditch instead, we'd planted
our battle flags, blue and red. Now we
put up a rostrum, a stand and leather
tents accommodating
ten people... thus,
there,
outdoors,
like at a theatre, the jury, using peppers stewed in alcohol
from juniper grains to create delirium — and where they
would NOT (surely not) begin
a magic spell
with a wheel of birds burned
on embers in the earth
to applause... *hey, you — god will punish you if you cast spells*
—

but it was all just junk that faded and in time
vanished from memory and you could only hear 'Today's

și nu mai scrie

schimbam vorba: e păcat să prășești duminica în
grădiniță, în interior la tine,
bunicule, nu să citești și să scrii... nu
mă învăța tu pe mine: lasă jos fanionul, o dată și
deschide bariera, că ne bat
oamenii

a holiday, idiot: don't read,
don't write...'

To change the subject: It's a sin on Sunday to weed
your little garden. Put down the flag once and for all, open
the barrier lest the people fight there in your property, your
very own small garden. Grandpa, don't teach me to read or
write: *just*
put down the flag...

În viața de toate zilele

în viața de toate zilele se
mai petrec și lucruri care dau de gândit
vechiturilor: nu mai departe, mirezmele
se aud în megafoanele pieții vorbind foarte bine
limba română,
și își expun parfumele intime fără pic de rușine pe
tarabe: poftiți un vis, o răcoare dar serviți

ehe, unde ne sunt cărăbușii
și zâna căii ferate cu ierbile arse, unde
ne sunt interioarele păpușii, de turtă dulce și
clopoțelul dogit, de la ușa oficiului, uneltele de tortură
și pâclele, unde ne sunt bolile blonde ale țăranului, unde
iasomiile copilărelilor și scripeții care scoteau cizmele,
orbirile și absolut toate resentimentele:

In Everyday Life

in everyday life some oddities
set an old chap thinking. Often
right here, loudspeakers at the market, in clear
Romanian, broadcast
their most intimate scents and powders
shamelessly exposed on stalls: wet dreams
served up on a platter...

oh, where are our beetles
and where the fairy in the grass
charred between the railroad tracks, and where
the sweet insides
of gingerbread dolls, the broken bell
on the office door, all
those dreadful instruments of torture, the treacherous fogs,
and where
oh where is the albino peasant, the jasmine scent
of childhood, the pulleys
that carried our boots, and all the blinding
absolute

resentments?

nu mai sunt,
în ochi apa stătătoare farmecă până și vedeniile, degeaba
își freacă, otrăvitoare, rozele, spinii de noi, gata,
o nostalgie ce mai rămâne sufletul și
o crăcană la praștia, care tot trage cu acadele
în urmă: asta e

gone,
those delights to the eye — the vision of stagnant water
nothing
will erase, rosebuds with poisonous thorns — finished
forever.
Only nostalgia remains in the soul, the crotch
of a sling that keeps shooting
lollipops at the past: that's all there is...

Îți las și Îngerul meu Păzitor

două fete nepieptănate, pline de bubițe dulci, desculțe,
cu noroi uscat între degete și cu
ochii strălucitori, "ochi de scoici cu perle", oprite în dreptul
inimilor
noastre, la care se închină, cerșind
puțină înțelegere... Le curge sânge pe un picior, au
ciclu? Mă caut în portmoneu, nu
am mărunț, tu
te uiți lung la ele, de unde or fi apărut? Nu mă îndur să le dau
două bancnote de 10.000 de lei, întârzii,
nu știu ce să fac, dacă
nu le dau, îmi poartă ghinion: ele mă scuipă... "Ele nu vor
bani,
ele vor dragoste"... Cum? Tu ești în cele două
fete? La altă vârstă...

I'm Also Leaving You My Guardian Angel

two girls, hair unkempt, their faces
ringworm scarred;
bare-foot, mud
caked between their toes; such sparkling eyes – eyes
of 'mother-of-pearl' – stopped
before
our hearts, bowing, pleading
for a nod of sympathy... Blood on their legs; do
they have
their periods? I look in my wallet, no change;
you
look at them suspiciously: where did they come
from?
I can hardly give them
two bills worth 10,000 lei. I'll be
late!
What should I do? If
I don't give them something, they'll bring me bad luck.
They spit...
'They don't want money,

Mătăhăind de foame: tu,
ieșită, de acum, din apă, din balie, cu alunițe crescute pe fes și
pe
piept, ce faci? Mă părăsești? Mă

părăsești, și înainte să părăsești
și cimitirul, îmi
lași pietrele și plantele dimprejur la fel de ostile... Că la început
totul era
amestecat... Iată, îți
las și Îngerul meu Păzitor, îți las și inima, scoasă
din piept, îți las și cele două
fete... În

timp ce, eu, stau ("lăsați-mă să stau aici, că sunt
îndrăgostit"), stau stropit de sânge, în
bătaia vântului.

they want love.' ... How do you know? Are you inside
them? At a different age...

Faint with hunger: you
just out of your bath — moles
on their backs and chests — what are you doing? Are you
leaving me? Then leave

me, but before you leave the cemetery, too, leave
my
stones and plants, as hostile toward us as ever...
Because in the beginning
everything was mixed together... Here, I also leave you
my Guardian Angel, my heart
torn from my chest; and I leave you
the two girls... For now,

I'm staying ('let me stay here,
for I am in love'). I remain
splattered with
blood, in
tumbleweeds.

A băut mercur încălzit

nu te teme, după pâine, ți se va lua și apa —
stomacul ți se va contracta... Urli
degeaba. Nici să dormi nu te lasă, dar ai să ațipești,
atât cât să simți că nu mai poți duce
mai departe confruntarea
asta cu tine însuși. Bâigui iar: „Mi-am apărut singur
în vis, dar parcă eram alt bărbat, care
două nopți la rând mi-a strigat: Vale-Deal, vinde
calul c-o să rămâi fără el și-o să-ți pară
rău. Vinde-l acum! Am crezut c-o să mi-l fure
țigani...”

He Drank Warm Mercury

don't be afraid, after the bread, they
will also take the water —
the stomach will contract... You
scream
for nothing. You say you can't sleep, but you will
take a nap
just to feel the heaviness
of this battle
with yourself
dissolve. Again you mumble: 'I seemed
alone
in my dream, as if I were
another man
who shouted at me two nights in a row,
"Valley-Hill, the horse — sell
it. Yes, you'll be left
without it, and you'll
be sorry. But sell it now!" I thought
the gypsies would
steal it from me...'

Când erai treaz, mai rău: te întrebai care cal, mă,
fraierule, că eu n-am nici un cal, unde
să-l țin, la bloc,
la apartament? Îl ții ascuns, hai? Doamne ferește și
apăra, de ce e în stare mintea asta la
om... „Că nu era vorba de cal, ci de soarta mea”. Cât

am mai trăit așa? O săptămână?
Am băut mercur încălzit, degeaba: era așa bun la gust,
pluteam peste tufele de măracini,
unele înflorite, ba colo, ba încolo, ba încoa’.

When I awoke, it got worse: you
wondered which horse. You loser — I
don’t have a horse, where
would I keep it in this block of flats,
in the apartment? You’d keep him
hidden? God forbid, what
the human mind is capable of... ‘It wasn’t about the horse; it
was
about my life.’
How long

have I lived like this? A week?
I drank warm mercury. No reason. It
tasted so good.
I was floating over the thorn trees.
Some of them blossomed,
here and there.

Mașina metafizică

Pentru această mahnire străveche, tot
mai străveche, azi ești gata să-ți depui armele.
Armele: un amestec de ispite
contradictorii. Faci
un pas. Atât
îți mai trebuia să faci. Un pas... Boala
ți se trage de la
lună. Întredeschizi obloanele de plumb. În
zarea
amenințătoare, țărâmul celălalt se îndepărtează, se
îndepărtează: „țărâmul
acela era legat de tinerețea mea” ... Plângi
liniștită, abia acum văd. Dar

îmi vezi și uzura interioară? Faci
pe nebuna. În
casă, mașina reinventată de fabricat
fericirea, pe butuci, te asurzește — „ea e mașina
metafizică, ți-o prezint”. Sărut
mâna...

The Metaphysical Machine

Because of our ancient sorrow, which grows
more ancient day by day, you are now
ready to lay down your weapons.
A mixture of conflicting pipe-dreams, those weapons! You
take
a step. That's all you need to do: One step... Your malady
is from the moon. Those guns blast through
our lead shutters. Alone
in this strange threatening land, the other land forgotten,
forgotten... 'That country was part
of my youth.' Stay now, cry.
Only now I see... But

can you see my inner workings, too? Go
wild, then. In the house
the happiness machine, metamorphosed
from the hubcaps of cars, deafens you. 'Let
me introduce you to
the metaphysical machine.'

How-do-you-do...

Fitulul lămpii, pe masă, unde ai o scrisoare
deschisă, a
afumat sticla. E afumată în formă de cal — ce
înseamnă cal? Soartă? Tu
ghicești în sticla afumată?

The lighted wick of the lamp on the table, where
your unopened letter
rests, has smoked the glass. It's the fuzzy image
of a horse — what does a horse
signify? Faith? Can you read
the future
in smoked glass?

O, amintirea acestei insule-spital a noastră, în
care sunt internați curajoșii
satului — toți, plecați în căutarea lui
Dumnezeu și
nemaiîntorși.

Oh, the memory of this hospital-island of ours,
where all our brave villagers are held — all
of them — abandoned
to seek God,
never to return.

O biserică mergătoare

Miresme vătămătoare și diferite forme de rătăcirii, ba
cânta și cucul când a
ajuns din urmă o biserică neterminată, pusă pe patru roți,
plină de gutui, cu
limba scoasă. I s-a părut că
are în fața ochilor o adevărată întărire în
necunoscut a grației sale, din tinerețe. Mai ales că era sub o
impresie
profundă, atunci, a sfatului
unui venerabil șef de trib — să
caute o biserică neterminată, mergătoare, și să se roage în ea: că
tăcerea,
îndelung practică, nu-i place lui Dumnezeu,
deoarece i te ascunzi... Când a

ajuns-o din urmă, a constatat că, de fapt, biserica asta
neterminată era o simplă căruță trasă de cai,
care scârțâia îngrozitor. Și în care nu te puteai urca, să te rogi,
fiind
plină vârf cu

A Walking Church

Irritating scents and odd ways of wandering,
the cuckoo sang when he caught up with an unfinished
church rolling
on four wheels and chock full of quinces — which teased
his tongue. He felt that he was looking at
a validation of the youthful grace
he'd never been sure he'd had. Years ago
he'd been advised by the most reverend chief of his tribe
to keep
an eye out for an unfinished
church — a walking one — and to pray inside there
because the silence, a long tradition, would keep
God from thinking he might be
holding something back. When he

finally caught up with it, he realised
that this unfinished church was nothing
more than a horse-drawn carriage. And
what a racket it made! And worse, it
was impossible to board, let alone pray

tot felul de roade stricate, adunate la întâmplare, ale
acestor vremuri.

inside it, full of rotten harvest as it was, all
dumped together by chance, symbolic
of these times.

Regăsit, s-a așezat pe coada căruței.

Resigned, he sat down at the end of the carriage.

A da de băut celor însetați

coborâte din trăsuri pline de praf, întoarse
acasă pentru
a bea o cafea turcească așa cum numai un bărbat știe să o facă,
pe
malul
unei bălți sărate — femei
dornice de învățătura lucrurilor pieritoare. Însetate. Coborâte
câte
una, câte două, câte trei,
generații de femei după generații urmărite de viermele
singurătății. “Ba urmărite de iubire”, susțin
ele... Ele între ele, conversația

lânzește: femei? O colcăială de resentimente până la urmă,
gata să
te scoată din minți. Împărtășind
amărăciunea: “Spusele lor? Asemenea
cu bălegarul”... Ele, care

determină tipul de particulă elementară... Femei

Give a Drink to The Thirsty Ones

On the edge of a salt marsh,
descending from dusty carriages to
come home for a Turkish coffee that only a true man
knows how to make,
— women being eager to learn
only unscrupulous things.
Thirsty. For one, two, three generations
women have been pursued by
the loneliness worm. ‘Pursued by love...’
they say... (The conversation between them

continues): women? A bucket of feelings
after all, ready
to drive you crazy. Sharing
the bitterness: ‘Their talk? It’s all
horseshit’... They who

decide the type of elementary

uscate cu timpul, înlocuite de altele,
vaporizate,
condensate sub pământ sub formă de sare,

întoarse vii pe această lume din când în când, rar, coborâte
din trăsurile pline de praf pentru
a bea o cafea
turcească pe malul unei bălți...

particle... women
dried up in time, replaced by others,
vaporised,
condensed underground as salt,

returning alive in this world from
time to time, but rarely descending
from dusty carriages to
drink Turkish coffee
on the edge of a salt marsh.

De ce

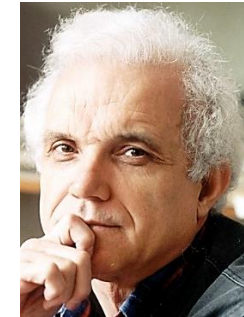
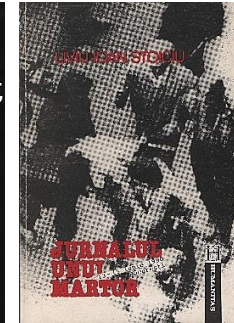
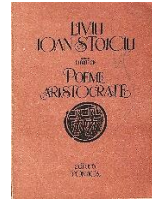
de ce m-am născut în românia și nu într-o familie de tigri
din grădina zoologică,
de ce aici, unde am ajuns,
nimic nu are sens și
de ce lumina de acum s-a născut din
întunericul a ceea ce am fost eu 58 de ani, de ce întorci
capul, dacă eu sunt înainte — îți răspund:
„sunt aici și acum fiindcă trebuia să fiu aici și acum”

Why?

why was I born in romania
instead of amid
a family of tigers captive at the zoo, why here,
where I turned up?
Nothing makes sense... and why
now this light
born from the darkness of what I have been
for 58 years, why are
you turning your head when I am facing
you — I'm answering you:
'I am here right now because this is
where I belong.'

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

90

Information about the Poet

Liviu Ioan Stoiciu s-a născut la 19 februarie 1950, în comuna Dumbrava Roșie (Canton CFR), Piatra Neamț. Și-a petrecut copilăria la Cantonul 248—Halta CFR Adjuu Vechi. În 1951, la 21 iunie, a murit mama poetului.

A studiat, cu lungi întreruperi, filologia și filozofia.

În 1968, la 18 ani, a plecat voluntar în armată după „ocuparea Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varșovia”.

Liviu Ioan Stoiciu was born on 19 February 1950 in a northern Romanian village. His mother was struck by thunderbolt on 21 June, and she died the very year he was born.

With long interruptions, the poet studied philology and philosophy.

Stoiciu was 18 when Czechoslovakia was ‘invaded by the army of the countries members in the Warsaw Pact.’ He

A avut cele mai neașteptate „meserii”: profesor suplinitor, miner și vagonetar în subteran (la Bălan-Harghita și Dâlja-Petroșani), calculator-contabil, corector și ziarist (la Miercurea Ciuc, la „Informația Harghitei”), arhivar, expeditor CFR import-export, magaziner, normator transporturi auto, zilier, primitor-distribuitor, șantierist, „muncitor necalificat” (inclusiv la o fabrică de coniac), încărcător de vagoane de marfă, controlor de calitate în siderurgie (la București).

Nu a fost membru al PCR, motiv pentru care a fost calificat ca „rezistent/ opozant”. În 1989 a fost inclus în al CFSN/CPUN Vrancea și în Parlamentului Provizoriu, dar s-a retras după numai trei luni.

A lucrat apoi ca redeactor la revistele „Contrapunct” și „Viața Românească”, la ziarul „Cotidianul” – fondat de Ion Rațiu. De la sfârșitul anului 1990 s-a mutat la București.

A debutat în anul 1967, cu versuri în pagina literară a ziarului regiunii Bacău, „Steagul Roșu”

La 30 de ani, în 1980, i-a apărut prin concurs volumul de debut *La fanion*, care a primit Premiul Uniunii Scriitorilor. Cartea este de o forță rară și a scăpat cenzurii numai datorită talentului lui Liviu Stoiciu. În urma ei și nu numai, poetul a avut „dosar de urmărire operativă informativă la Securitate”. În Uniunea Scriitorilor a intrat abia după 1989.

volunteered to join the army and spent two years in it.

He had the most unexpected jobs, among which substitute teacher, miner, accountant, proofreader and journalist, construction worker, worker in factories.

He never joined the Romanian Communist Party, and the authorities perceived him as a constant opposer. This caused him to be included in the first government formed in December 1989, after the fall of communism in Romania. He left it only three months later.

After 1990, he worked for several literary magazines and moved to Bucharest.

He made his literary debut in the year 1967, when a local communist paper published one of his poems.

He was 30 when his book of poetry won a contest and was published. He even received the prize of the Romanian Writers' Union for it. Being followed by the Securitate, he only joined that Union after 1989. Stoiciu's first book was incredibly powerful, and it escaped censorship only because he was gifted enough to realize that he did not need open statements to express his dissent.

Cărți publicate. Books published

Poezie. Poems

La fanion, 1980
Inima de raze, 1982
Când memoria va reveni, 1985
O lume paralelă, 1989
Poeme aristocrate, 1991
Singurătatea colectivă, 1996
Ruinele Poemului, 1997
Post-ospicii, 1997
Poemul animal, 2000
La plecare, 2003
Cantonul 248, 2005
pam-param-pam (adjudu vechi), 2006
Craterul Platon, 2008
Pe prag / Vale-Deal, 2010
Lanțul, 2012
Substanțe interzise, 2012

Memorii. Memoirs

Jurnalul unui martor (13-15 iunie 1990, Piața Universității, București), 1992.

Jurnal stoic din anul Revoluției, urmat de Contrajurnal, 2002

Cartea zădărniceii (Convorbiri de sfârșit cu Al. Deșliu & „Inspirații” de început, 2008.

Proză. Fiction

Femeia ascunsă, 1997

Grijania, 1999

Undeva, la Sud-Est (Într-unu-s doi), 2001

Romanul-basm (Trup și Suflet), 2002

Teatru. Drama

Teatrul uitat, 2005

LIVIU IOAN STOICIU
Fragment dintr-o poezie

șierd, șierd, cu ce mai rămân? m-am
pierdut și pe mine însumi în amănunt. Nu mi
mai folosesc la nimic, în orice caz. Ce
jeluri, ce prostaviri? Am început să curg înăpoi,
mă restrâng. Dar mi-e greu să creș, să creș
nici nu mă sunt eu, și un cunoscut din
vedere, în fiecare zi altul — chiar? Cine naiba mai
sunt? Mă strâng: numai așa mult, cei
din mine sunt unu... Te întind în lift pe
Vasile Vlaș și cer iar poezie pentru revista Viata
românească, "mi place în reviste, dar
atiti — și mi-mi place stilul sumitale de
aloră, și mi răspunde. Tu fac sincer cruce. Ies
din lift și cumșar fiare, urc Dealul
patriarhiei, intru în
Catedrală și mă uit în ochii icoanelor, mă
închin și mă întind în fața preotului, care mi
face cruce pe frunte cu miș: să-i sarut
mîna? Cumpăr luminări, la meste
sintul și simbie cel Nou e ca să iez,
abrind luminări cu soț la moști, mă
gîndesc la o seară de prieteni scriitori
moști, ce se întind în hărul lor de ce nu
mi-au lăsat mie? Ridic din umeri, m-am
măruit pentru cerșetori... E simțită, la mai
și mă gîndesc iar că ar fi fost mai bine dacă
mi-aș fi scris cravata de gal. Că e una
de strîng, mi s'întîrbe din naș, lulez
neliniștit de colo, colo, singur... li

Information about the Translators

Leah Fritz

Leah Fritz has published five collections of poems since she moved to London from New York in 1985.

This is her second co-translation of poetry from Romanian into English.

Although Leah Fritz had been writing poetry since early childhood, it was not until she came to Britain that she accepted it as a vocation.

Born and educated in New York, Leah Fritz's essays and journalism on the peace, civil rights and feminist movements resulted in two non-fiction books.

Leah Fritz s-a mutat de la New York la Londra în anul 1985 și de atunci a publicat cinci cărți de poezie.

Volumul lui Liviu Ioan Stoiciu este al doilea volum pe care îl traduce din limba română.

Cu toate că a început de foarte timpuriu să scrie versuri, Leah Fritz a început să se considere poetă abia după ce s-a mutat în Anglia.

Leah Fritz s-a născut și și-a făcut studiile la New York. Acolo a publicat două volume de eseuri despre pace, drepturile omului și mișcarea feministă.

Ioana Bușe

Ioana-Alina Bușe was born on 30 May 1987, in Bucharest.

Ever since childhood, she was fascinated by foreign languages. She studied Arabic and English at the University of Bucharest.

She was flight attendant at Air Bucharest for a while, and she also graduated from the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text. She is now teaching Business English in corporations.

Ioana-Alina Bușe s-a născut la București, la 30 mai 1987.

Limbile străine au pasionat-o din copilărie. A studiat limbile arabă și engleză la Universitatea București.

A fost un timp însoțitoare de zbor, și în aceeași perioadă a terminat Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan. În prezent predă engleza pentru afaceri.

Information about the Illustrator

Cristina Ioana Young practises
Ophthalmology in the South of France.

She is also interested in painting,
photography and writing.

Cristina Ioana Young este medic
oftalmolog în Sudul Franței.

Pe lângă profesia de medic, pictează,
fotografiază și scrie proză și poezie.

Liviu Ioan Stoiciu
Born in Romania. Născut în România. Parallel Texts

98

9 May 2014

From **The Times Literary Supplement** No 5797

We are the online Publishing House
of the **University of Bucharest.**

More than one hundred of our volumes focus on the work of the European James Joyce.
The Joycean Monologue by C. George Sandulescu is an out-of-the-way introduction to *Ulysses*.
No *Finnegans Wake* researcher can do without our Joyce Lexicography Series in 101 volumes.

**Joyce
Lexicography**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

Director
Lidia Vianu
Executive Advisor
George Sandulescu

Bucharest University

The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study
of *Finnegans Wake*
in One Hundred and One Volumes
totalling 26,000 pages
by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
Bucharest 2014

Contemporary Literature Press publishes books in English and other European languages:
fiction, poetry, essays, literary criticism and translations as parallel texts.
You can find us and download our books for free, including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered,
at the following internet addresses:

<http://editura.mttlc.ro/index.html>

<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

**Joyce Lexicography with its 101 plus volumes
hits London literary circles!**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
București 2014